

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 9Co/62/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4114230243
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 03. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Marčeková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2022:4114230243.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Marčekovej a členiek senátu Mgr. Andrey Szombathovej-Polákovej a JUDr. Denisy Šaligovej, v spore žalobcu: Z. U., nar. XX. XX. XXXX, bytom Q., U. XXX/XX ako osoba pozbavená spôsobilosti na právne úkony, zastúpený opatrovníčkou: J. T., nar. XX. XX. XXXX, bytom W. W., U. XXX/X, zastúpený Advokátska kancelária POLÁČEK & partneri s. r. o., so sídlom Banská Bystrica, Dlhá 2039/6, IČO: 47 257 032, proti žalovaným: 1. R. W., nar. XX. XX. XXXX, bytom Q., U. XXX/XX, 2. J. W., nar. XX. XX. XXXX, bytom Q., U. XXX/XX, žalovaní v 1. a 2. rade zastúpení JUDr. Pavlom Gráčikom, advokátom, so sídlom Nitra, Farská 40, IČO: 51 721 554, 3. Z. U., nar. XX. XX. XXXX, bytom Q., F. XX, zastúpený Advokátska kancelária JUDr. Lukáčová & partners, s. r. o., so sídlom Nitra, Mostná 72, IČO: 47 237 244, o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, o odvolaní žalobcu a žalovaného v 3. rade proti rozsudku Okresného súdu Nitra zo dňa 12. apríla 2021 č. k. 19C/227/2014-616 v spojení s opravným uznesením zo dňa 28. apríla 2021 č. k. 19C/227/2014-660 takto

rozhodol:

Odvolačný súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom vyhovujúcom výroku (I.), vo výroku o trovách konania žalovaných v 1. a 2. rade voči žalobcovi (III.) a vo výroku o trovách konania žalobcu voči žalovanému v 3. rade (IV.) **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovi sa voči žalovanému v 3. rade priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

Žalovaným v 1. a 2. rade sa voči žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1.1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie určil, že výlučným vlastníkom nehnuteľností nachádzajúcich sa v k. ú. T., parcely registra „C“ evidované na katastrálnej mape, a to parc. č. 210/2 o výmere 146 238 m² - orná pôda a parc. č. 234/9 o výmere 177 648 m² - orná pôda je žalobca. Žalobu voči žalovaným v 1. a 2. rade zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že žalovaní v 1. a 2. rade majú voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, o výške ktorej bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením. Žalobca má voči žalovanému v 3. rade nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, o výške ktorej bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením. Rozhodnutie po právnej stránke odôvodnil ustanoveniami § 37 ods. 1, § 38 ods. 1, 2, § 39, § 132 ods. 1, § 588 Občianskeho zákonníka a § 137 CSP a z vykonaného dokazovania zistil, že kúpnu zmluvou zo dňa 10. 12. 2007 uzavretou medzi žalobcom ako predávajúcim a žalovanými v 1. a 2. rade ako kupujúcimi žalobca previedol vlastnícke právo k nehnuteľnostiam, uvedeným v petite žalobného návrhu na žalovaných v 1. a 2. rade. Kúpna cena prevádzaných nehnuteľností bola dohodnutá sumou vo výške 200 000,- Sk s tým, že kupujúci zaplatia dohodnutú kúpnu cenu predávajúcemu

v hotovosti. V čl. IV. kúpnej zmluvy je uvedené, že predávajúci svojim podpisom potvrdzuje, že od kupujúcich pri podpise zmluvy prevzal v hotovosti 200 000,- Sk. Podľa čl. III. kúpnej zmluvy predávajúci vyhlasuje, že na prevádzaných nehnuteľnostiach je záložné právo v prospech Agrobanky Praha a. s. podľa úverovej zmluvy č. 72/95/10872841 pod V2198/95. Ďalej je tu uvedené vyhlásenie kupujúcich, že stav prevádzaných nehnuteľností je im dobre známy, a že nehnuteľnosti kupujú v takom stave, v akom sa nachádzajú vrátane záložného práva a do užívania vstúpia po podpísaní kúpnej zmluvy. Kúpna zmluva je podpísaná žalobcom ako predávajúcim a žalovanými v 1. a 2. rade ako kupujúcimi. Podpis žalobcu na zmluve osvedčila dňa 10. 12. 2007 H. F., zamestnankyňa notára JUDr. Štefana Šutaru. Konanie o povolení vkladu vlastníckeho práva v zmysle predmetnej kúpnej zmluvy bolo vedené Správou katastra Nitra pod V 8872/07 a vklad bol povolený dňa 11. 01. 2008. Na základe kúpnej zmluvy zo dňa 22. 04. 2008 uzavretej medzi žalovanými v 1. a 2. rade ako predávajúcimi a žalovaným v 3. rade ako kupujúcim bolo vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam prevedené na žalovaného v 3. rade. Aj v tejto kúpnej zmluve je v čl. III. uvedené vyhlásenie predávajúcich, že na prevádzaných nehnuteľnostiach je záložné právo v prospech Agrobanky Praha a. s. podľa úverovej zmluvy č. 72/95/10872841 pod V2198/95 a vyhlásenie kupujúceho, že stav prevádzaných nehnuteľností je mu dobre známy, a že nehnuteľnosti kupuje v takom stave, v akom sa nachádzajú vrátane záložného práva a do užívania vstúpi po podpísaní kúpnej zmluvy. Podľa čl. IV. kúpnej zmluvy bola kúpna cena nehnuteľností dojednaná vo výške 400 000,- Sk a táto bola splatná v hotovosti pri podpise zmluvy a je tu tiež uvedené, že predávajúci svojim podpisom potvrdzujú, že od kupujúceho pri podpise zmluvy prevzali v hotovosti 400 000,- Sk. Vklad vlastníckeho práva v prospech žalovaného v 3. rade bol Správou katastra Nitra povolený pod V 2722/08 dňa 28. 05. 2008. Podľa výpisu z listu vlastníctva č. XXX k nehnuteľnostiam vedeným Okresným úradom Nitra, katastrálny odbor, nachádzajúcim sa v k. ú. T., a to parcely registra „C“ - parc. č. 210/2 - orná pôda o výmere 146 238 m² a parc. č. 234/9 - orná pôda o výmere 177 648 je výlučným vlastníkom predmetných nehnuteľností žalovaný v 3. rade, a to na základe kúpnej zmluvy zapísanej pod V2722/08-31/08. V časti C listu vlastníctva sú zapísané ťarchy, a to záložné právo pre AUTOL, s. r. o., IČO: 36 414 61, so sídlom Kuzmányho 39, 036 01 Martin podľa úv. zml.č. 72/95/10872841. Ďalej je tu zriadené záložné právo v prospech oprávneného Ing. Vladimíra Bruchtelová (exekučný príkaz EX 440/2010-8 a EX 1472/10-8). Okresný súd Nitra rozsudkom č. k. 24Ps/4/2014-40 zo dňa 26. 06. 2014 žalobcu pozbavil spôsobilosti na právne úkony a ustanovil mu opatrovníčku J. T.. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 15. 07. 2014. V rozsudku sa konštatuje, že vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že u žalobcu bola zistená organická porucha osobnosti a správania zavinená chorobou, poškodením, disfunkciou mozgu, nešpecifikovaná demencia, porucha psychiky a správania zapríčinená užívaním alkoholu, pričom ide o duševné poruchy trvalého charakteru, ktoré nie je možné zmierniť ani vhodnou liečbou. Žalobca nie je schopný sám sa o seba postarať, vyžaduje odbornú komplexnú starostlivosť v zariadení sociálnej starostlivosti, nie je schopný vybaviť si svoje osobné a úradné záležitosti, vnímať význam súdneho konania a rozhodnutia. MUDr. Eduard Višňovský a MUDr. Mário Straka v znaleckom posudku č. 180/2010, č. 231/2010 zo dňa 25. 11. 2010 vyhotovenom v rámci trestného konania vedeného Okresným riaditeľstvom Policajného zboru v Nitre pod ČVS: ORP-1222/OEK/NR-2008-Ur u žalobcu zistili diagnózy: Organická porucha osobnosti F 07.8, Demencia kombinovanej genézy (toxická aj cievna) F.03, Diabetes mellitus, Toxická epilepsia v anamnéze F 10.31, Syndróm závislosti od alkoholu vo vynútenej remisii F 10.2. Zo znaleckého posudku vyplýva, že žalobca si v čase predaja nehnuteľností v decembri 2007 neuvedomoval závažnosť a následky svojho konania. Už v tomto období bol poškodený po krvácaní do mozgu s hemiplégiou, organickým psychosyndrómom kombinovanej etiológie (toxickej aj cievnej) a vyžadoval si celodennú starostlivosť. Jeho úsudok a schopnosť orientovať sa, ako aj pamäť, kritickosť, slobodné rozhodovanie sa boli narušené organickou deterioráciou jeho intelektu a osobnosti. Podľa znalcov o tom iná osoba, ktorá sa o neho starala, musela vedieť. Znalci v závere posudku uviedli, že z dôvodu prítomnosti organického psychosyndrómu ústiaceho až do demencie žalobca v decembri 2007 nebol schopný realizovať žiadne právne úkony. Znalci MUDr. Eduard Višňovský a MUDr. Mário Straka v rámci trestného konania vedeného Okresným riaditeľstvom Policajného zboru v Nitre pod ČVS: ORP-1222/OEK/NR-2008-Ur vypracovali dňa 27. 11. 2010 znalecký posudok aj k osobe matky žalobcu J. U., z ktorého tiež vyplýva záver, že pani J. U. si v čase predaja nehnuteľností v decembri 2007 neuvedomovala následky svojho konania z dôvodu už vtedy prítomnej demencie vaskulárneho typu. Táto choroba sa prejavuje poruchami úsudku, kritickosti, afektivity - pozornosti a moninancie pamäte. Demencia sa podpísala pod jej značnú sugestibilitu, neschopnosť brániť sa polemizovať, domyslieť svoje rozhodnutia, konanie, schopnosť racionálne myslieť, analyzovať, dedukovať. Bolo navonok jasne vidno i iným osobám, že pani J. U. trpí takouto duševnou chorobou. Znalci usúdili, že aj laikovi bolo v tom čase zjavné, že pani J. U. trpela závažnými poruchami mylenia, pamäti, intelektu. Aj nálezy z roku 2005 jasne hovoria o demencii a osoba, ktorá sa o ňu starala musela o týchto skutočnostiach vedieť. Podľa

posudku Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Nitra zo dňa 02. 11. 2007 vydanom na účely poskytovania starostlivosti v domove sociálnych služieb mal žalobca zdravotné postihnutie podľa prílohy č. 2 A1 - telesné postihnutie nervového systému - cieвне ochorenie mozgu, intrakraniálna aneurizma, stavy po subarachnoidálnom krvácaní, ložiskovej ischémii mozgu, intracerebrálnej hemorágii odôvodňujúce poskytovanie starostlivosti v domove sociálnych služieb. Vzhľadom na uvedené Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny v Nitre posúdil zdravotný stav žalobcu ako nepriaznivý a uvádza, že vzhľadom na cieвне ochorenie mozgu prejavujúce sa ťažkou poruchou mobility, poruchami vnímania, narušenou osobnosťou a duálnou inkontinenciou je žalobca nesebestačný a nesamostatný, odkázaný na pomoc inej osoby a na starostivosť v domove sociálnych služieb. V správe Zariadenia opatrovateľskej služby, J. Kráľa 2 v Nitre zo dňa 20. 07. 2007 označenej ako „Dôležité informácie o p. U. a p. U.“ je uvedené, že počas pobytu v zariadení od 17. 08. 2005 neprejavil o pána U. a jeho matku nikto záujem, nemajú žiadnych príbuzných, nedostávajú žiadnu osobnú poštu. Dňa 24. 08. 2007 podala žalovaná v 1. rade sťažnosť na pani R., riaditeľku zariadenia VIA-BENE v Hlohovci, ktorú adresovala Trnavskému samosprávnemu kraju. Žalovaná v 1. rade tu poukazuje na hrubé porušovanie občianskych práv riaditeľkou zariadenia, ktorá žalovanú v 1. rade vykázala zo zariadenia a povedala jej, že ak okamžite neopustí zariadenie, nechá ju vyviešť políciou. Ďalej tu uviedla, že pani U. sa jej mala sťažovať na nedôstojné správanie personálu, že im zobrali občianske preukazy a kľúče od bytu, zakázali im akékoľvek návštevy. K tejto sťažnosti žalovanej v 1. rade sa vyjadriala riaditeľka zariadenia CESTA DOBRA-VIA BENE, n.o. v Hlohovci N. R., ktorá uviedla, že žalovanú v 1. rade osobne nepozná, táto bola vykázaná preto, že sa odmietla zapísať do knihy návštev. Pokiaľ ide o odobratie občianskych preukazov a kľúčov U., uviedla, že všetci ich klienti majú osobné veci a cennosti uložené v trezore a tieto im na požiadanie budú vydané. Byt U. chodia pravidelne vetrať, vykonávajú pravidelné úhrady, byt je v zdevastovanom stave. Má informácie, že žalovaná v 1. rade chcela dať byt do prenájmu, a keď zistila, že sa nemôže dostať k dokladom a pani U., mala si celý incident vymyslieť. Podľa informácií od vrchnej sestry v penzióne v Q., kde boli U. umiestnení predtým, U. nenavštevovali príbuzní a ani žalovaná v 1. rade. Na č.l. 226 spisu je list adresovaný žalovanou v 1. rade X. T., ktorého obsahom je ponuka žalovanej v 1. rade na odkúpenie rolí, ktoré kúpili od Z.. Tento list bol X. T. doporučené zaslaný dňa 06. 03. 2008. Výzvou adresovanou žalovaným v 1. a 2. rade spoločnosťou ACM BB, s. r. o., IČO: 36 637 751, so sídlom Stavebná 23, 974 01 Banská Bystrica, právne zastúpenou JUDr. Petrom Poláčekom, právnym zástupcom žalobcu zo dňa 14. 04. 2008 boli žalovaní v 1. a 2. rade vyzvaní, aby ako vlastníci sporných nehnuteľností zapísaných na LV č. XXX pre k. ú. T., ktorými je zabezpečená pohľadávka spoločnosti ACM BB, s. r. o. voči dlžníkovi X. T. uhradili pohľadávku spoločnosti ACM BB, s. r. o. v celkovej výške 2 824 236,60 Sk + 5 200 000,- Sk s príslušenstvom najneskôr do 10 dní odo dňa doručenia predmetnej výzvy. Právny zástupca žalobcu poukázal na platobnú neschopnosť dlžníka X. T., ktorý nie je schopný uhradiť predmetnú pohľadávku a zároveň navrhol žalovaným v 1. a 2. rade riešiť vzniknutú situáciu tak, že sporné nehnuteľnosti budú prevedené na spoločnosť AUTEX, s. r. o., IČO: 36 389 714, so sídlom Kuzmányho 39, 036 01 Martin za odplatu vo výške kúpnej ceny podľa kúpnej zmluvy uzavretej so žalobcom a spolu s nehnuteľnosťami bude prevedaná aj ťarcha v prospech spoločnosti ACM BB, s. r. o. Dňa 26. 02. 2009 zaslal právny zástupca žalobcu žalovanému v 3. rade e-mail, v ktorom žalovaného v 3. rade požiadal o zloženie sumy vo výške 6 000 000,- Sk, t. j. 199 163,- eur do notárskej úschovy za účelom úhrady pohľadávky zabezpečenej záložným právom viaznucim na sporných nehnuteľnostiach. Z výpisu z obchodného registra spoločnosti AUTEX, s. r. o., IČO: 36 389 714 súd zistil, že jej jediným spoločníkom je opatrovníčka žalobcu J. T. a jej konateľmi sú opatrovníčka žalobcu J. T. a jej manžel X. T.. Podľa výpisu z obchodného registra spoločnosti AUTOL s. r. o., IČO: 36 414 671, so sídlom Kragujevská 12, 010 01 Žilina je jedinou spoločníčkou a konateľkou tejto spoločnosti J. F., bytom J. XXX, XXX XX J.. Podľa vyjadrení právnej zástupkyne žalovaného v 3. rade má ísť o osobu blízku opatrovníčke žalobcu J. T.. Z informácií poskytnutých Okresným úradom Nitra, katastrálny odbor súd zistil, že dňa 18. 06. 2012 uzavrela obchodná spoločnosť AUTOL s. r. o. ako záložný veriteľ zastupujúci žalovaného v 3. rade ako predávajúceho s kupujúcou J. T., opatrovníčkou žalobcu kúpnu zmluvu, ktorej predmetom bol predaj sporných nehnuteľností nachádzajúcich sa v k. ú. T.. Je tu uvedené, že kúpna zmluva je uzavretá podľa § 588 a nasl. Občianskeho zákonníka. Zároveň zo zmluvy vyplýva, že je uzavretá predávajúcim zastúpeným záložným veriteľom v súlade s ust. § 151m ods. 6 a nasl. Občianskeho zákonníka. Podľa čl. IV. tejto zmluvy sa zmluvné strany dohodli na kúpnej cene vo výške 30 000,- eur za celý predmet prevodu s tým, že táto kúpna cena bude uhradená v hotovosti v deň podpisu zmluvy. Návrh na vklad vlastníckeho práva podľa tejto zmluvy bol Správe katastra Nitra doručený dňa 22. 06. 2012, toto konanie má pridelené č. V3734/12 a k dnešnému dňu nie je právoplatne skončené, o čom svedčí aj plomba, ktorá je na LV č. XXX k. ú. T. stále vyznačená. Z výpisu z listu vlastníctva č. XXX k nehnuteľnostiam nachádzajúcim sa v k. ú. T. súd ďalej zistil, že tieto nehnuteľnosti sú zaťažené záložným právom v prospech veriteľa AUTOL,

s. r. o., IČO: 36 414 671, so sídlom Kragujevská 12, 010 01 Žilina (predtým sídlo Kuzmányho 39, 036 01 Martin). Ide o pohľadávku voči dlžníkovi, ktorým je X. T., manžel opatrovníčky žalobcu J. T.. Obchodná spoločnosť AUTOL s. r. o. nadobudla pohľadávku zabezpečenú záložným právom na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 01. 03. 2010 uzavretej s postupcom - obchodnou spoločnosťou ACM BB, s. r. o., IČO: 36 637 71, so sídlom Stavebná 23, 974 01 Banská Bystrica. Podľa tejto zmluvy pohľadávka voči X. T. ku dňu postúpenia predstavuje nesplatenú istinu úverovej zmluvy č. 72/95/10872841 v čiastke 2 824 236,60 Sk plus príslušenstvo, nesplatenú istinu z úverovej zmluvy č. 47/96/10872841 vo výške 5 200 000,- Sk plus príslušenstvo a nesplatenú istinu z úverovej zmluvy č. 6/97/10872841 v čiastke 1 451 500,- Sk plus príslušenstvo. Podľa čl. II. zmluvy o postúpení pohľadávok bolo postúpenie pohľadávok dojednané za odplatu tak, ako je to uvedené v prílohe č. 2, ktorá má byť neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o postúpení pohľadávok. Príloha č. 2 k zmluve o postúpení pohľadávok súdu predložená nebola, táto nie je ani súčasťou listín, ktoré boli predložené príslušnému správne orgánu - Správe katastra Nitra k návrhu na zápis zmeny údajov v katastri nehnuteľností - konanie Z 4915/10. Podľa informácie Slovenskej sporiteľne, a. s. zo dňa 31. 03. 2008 o účtoch žalobcu a J. U. U. okrem vkladnej knižky SPORO knižka eso č. ú. XXXXXXXXXXX/XXXX v Y. Y., a. s. iné účty nemajú. Y. Y., a. s. uviedla, že do konca roku 2007 mali peniaze uložené na meno Z. U. v Korunovom peňažnom fonde s tým, že dňa 05. 12. 2007 bol uskutočnený výber peňazí v celkovej výške 529 805,13 Sk (výber sumy vo výške 319 922,35 Sk + výber sumy 217 119,78 Sk + daň). Žiadosť o vyplatenie podielov z Korunového peňažného fondu podpísal dňa 05. 12. 2007 Z. U. osobne na MsP Nitra, Štefánikova 10. Z výpisu účtu č. XXXXXX - XXXXXXXXXXX na meno žalobcu vedeného v Y. Y., a. s. (č. I. 246) súd zistil, že k 01. 08. 2007 bol stav na tomto účte 195 517,- Sk, 06.12. bol na účet pripísaný bezhotovostný vklad 150 000,- Sk, dňa 10.12. hotovostný vklad 200 000,- Sk a dňa 22.01. hotovostný vklad 1 670 000,- Sk. Zostatok na účte v čase výpisu (25. 01. 2008) bol vo výške 1 670 517,- Sk. Uznesením vyšetrovateľa OR PZ v Nitre zo dňa 01. 12. 2017 ČVS: ORP:1222/3-VYS-NR-2008 bolo žalovaným v 1. a 2. rade vznesené obvinenie zo spáchania zločinu podvodu podľa § 20 Trestného zákona k § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že žalovaná v 1. rade mala zabezpečiť ukončenie pobytu žalobcu a jeho matky J. U. v Centre sociálnych a zdravotníckych služieb Cesta dobra VIA BENE, n.o. v Hlohovci, v ktorom boli títo umiestnení z dôvodu ich zlého zdravotného stavu a ku dňu 30. 11. 2007 boli z tohto zariadenia odvezení domov k žalovaným v 1. a 2. rade, následne mali dať žalovaní v 1. a 2. rade žalobcovi pravdepodobne pod zámienkou podpisu iného dokumentu podpísať kúpno-predajnú zmluvu, na základe ktorej prešlo na žalovaných v 1. a 2. rade vlastníctvo k ornej pôde v k. ú. T., zapísanej na LV č. XXX ako parcela č. 210/2 o výmere 146 238 m² a parcela č. 234/9 o výmere 177 648 m² za kúpnu cenu 200 000,- Sk, pričom trhovú cenu uvedených nehnuteľností bola v roku 2007 najmenej 38 000,- eur. Podľa uznesenia o vznesení obvinenia mali dať žalovaní v 1. a 2. rade podpísať kúpno-predajnú zmluvu aj J. U., matke žalobcu, táto sa týkala iných nehnuteľností. V uznesení sa ďalej konštatuje, že po podpise kúpno-predajných zmlúv žalovaní v 1. a 2. rade odviezli žalobcu a jeho matku J. U. preč a približne od 12. 12. 2007 boli títo hospitalizovaní v Špecializovanej nemocnici sv. Svorada Zobor, n. o., Nitra a najneskôr dňa 30. 01. 2008 boli umiestnení v ZSS Borinka, pričom žalovaní v 1. a 2. rade zabezpečili výplatu peňazí žalobcu z korunového peňažného fondu vo výške 529 805,13 Sk (17 586,31 eura) na účet žalovaného v 2. rade č. XXXXXXXXXXX/XXXX. Následne žalovaní v 1. a 2. rade vložili z uvedeného účtu žalovaného v 2. rade na vkladnú knižku žalobcu č. XXXXXXXXXXX/XXXX dňa 06. 12. 2007 sumu 150 000,- Sk a dňa 10. 12. 2007 sumu 200 000,- Sk. Medzičasom si žalovaná v 1. rade nechala zabezpečiť plnomocnenstvo na nakladanie s vkladnou knižkou žalobcu a dňa 17. 01. 2008 žalovaní v 1. a 2. rade zabezpečili z tejto vkladnej knižky výber sumy 545 000,- Sk. Medzičasom sa žalovaní v 1. a 2. rade osobne stretli s X. T., ktorý ich vyzval, aby dali právne vzťahy U. do pôvodného stavu, čo žalovaní v 1. a 2. rade neurobili. Dňa 21. 01. 2008 žalovaní v 1. a 2. rade vložili na účet žalovaného v 2. rade sumu 545 000,- Sk a dňa 22. 01. 2008 z účtu žalovaného v 2. rade vložili na vkladnú knižku žalobcu sumu 1 670 000,- Sk a dňa 29. 01. 2008 zabezpečili úhradu sumy vo výške 330 000,- Sk na vkladnú knižku žalobcu, pričom žalovaní v 1. a 2. rade si mali ponechať sumu vo výške 130 000,- Sk za údajné opatrovanie poškodených. Vyššie uvedené trestné konanie vedené voči žalovaným v 1. a 2. rade nebolo v čase rozhodovania súdu prvej inštancie právoplatne skončené. V konaní bol dňa 01. 11. 2020 znalcom MUDr. Jánom Bernáthom, MPH vypracovaný ďalší znalecký posudok č. 86/2020 k posúdeniu zdravotného stavu žalobcu v období december 2007, z ktorého vyplynul jednoznačný záver, že žalobca v období december 2007 trpel organickým psychosyndrómom ťažkého stupňa s postihnutím viacerých psychických funkcií a jeho intelektové funkcie boli natoľko oslabené, že nebol schopný si uvedomiť dôsledky podpísania kúpnej zmluvy. Prvé symptómy choroby boli prítomné minimálne v roku 2005, ide o poruchu trvalú a nezvratnú, jej prejavy môžu oscilovať v čase, ale forenzne sa jedná o trvalý a nezvratný stav. Žalobca je vo svojom fungovaní odkázaný na 24-hodinovú pomoc okolia, kognitívne funkcie sú narušené a pracovnú výkonnosť má de facto vymiznutú. Vzhľadom na

možnosť oscilácie prejavov poruchy nie je možné ich presne dňa 10. 12. 2007 popísať a nie je možné vylúčiť, že tretia osoba duševnú poruchu nemusela rozpoznať, obzvlášť pokiaľ išlo o osobu, ktorá so žalobcom nebola v dennodennom kontakte. Znalec jednoznačne uviedol, že žalobca dňa 10. 12. 2007 nevedel a nemohol ovládať svoje konanie vo vzťahu k právnym úkonom a uskutočniť právny úkon podľa svojej vôle a na základe slobodného rozhodnutia. Rozhodovanie ako principiálna zložka vôľových schopností bola trvalo a nezvratne narušená duševnou poruchou. Posudzovacie schopnosti žalobcu vo vzťahu k právnym úkonom sú u žalobcu minimálne od roku 2007 trvalo a nezvratne narušené, čo znalec v posudku opakovane uvádza. Znalec v posudku definoval, ktoré podklady mal pri jeho vypracovaní k dispozícii, z akej zdravotnej dokumentácie čerpal a vykonal i vlastné klinické vyšetrenie žalobcu.

1.2. Vzhľadom k skutočnosti, že v danej veci žalobca podal určovaciu žalobu, bolo potrebné zaoberať sa v prvom rade otázkou, či žalobca má naliehavý právny záujem na určení, ktorého sa žalobou domáha. Právny záujem, ktorý je podmienkou procesnej prípustnosti určovacej žaloby v zmysle § 137 písm. c) CSP, musí byť naliehavý. Pri skúmaní existencie naliehavého právneho záujmu ide o posúdenie, či podaná žaloba je vhodný (účinný a správne zvolený) procesný nástroj ochrany práva žalobcu, či sa ňou môže dosiahnuť odstránenie spornosti práva, a či snáď len zbytočne nevyvoláva konanie, po ktorom bude musieť aj tak nasledovať iné (ďalšie) súdne konanie alebo konania. Naliehavý právny záujem je daný vtedy, ak existuje aktuálny stav objektívnej právnej neistoty medzi žalobcom a žalovaným, ktorý je ohrozením žalobcovho právneho postavenia, a ktorý nemožno iným právnym prostriedkom odstrániť, nie je pritom rozhodujúce ako táto neistota vznikla (rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/49/2003). Na existenciu naliehavého právneho záujmu žalobcu na danom určení súd prihliada z úradnej povinnosti. V tomto spore žalobca žiada určiť, že je vlastníkom nehnuteľností, ku ktorým je ako ich výlučný vlastník v evidencii nehnuteľností zapísaný žalovaný v 3. rade. Žalobca vlastnícke právo žalovaného v 3. rade spochybňuje. Podľa názoru súdu v tomto spore žalobca má naliehavý právny záujem takomto na určení. Neisté právne postavenie žalobcu je možné definitívne vyriešiť jedine rozsudkom súdu, ktorým v prípade vyhovenia žalobe bude určené, že žalobcovi patrí vlastnícke právo k nehnuteľnostiam.

1.3. Ďalšou otázkou, ktorou sa súd zaoberal, bolo posúdenie vecnej legitímácie strán sporu. V danom prípade mal súd aktívnu legitímáciu žalobcu v tomto konaní preukázanú, pretože z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalobca bol v minulosti vlastníkom sporných nehnuteľností, pričom tieto nehnuteľnosti mal práve na základe spornej kúpnej zmluvy zo dňa 10. 12. 2007 previesť na žalovaných v 1. a 2. rade. Žalobca tvrdí, že predmetná kúpna zmluva je neplatná a práve on je osobou, ktorej svedčí vlastnícke právo k nehnuteľnostiam. Pretože v súčasnosti je ako vlastník nehnuteľností zapísaný žalovaný v 3. rade, tento je aj pasívne vecne legitimovaný v tomto konaní. Na druhej strane žalovaní v 1. a 2. rade už vlastníkmi nehnuteľností nie sú, ich právne postavenie sa vyhovením žalobe nijako nezmení. Rozhodnutie, ktorého vydania sa žalobca podanou žalobou domáha, nespôsobí žalovaným v 1. a 2. rade žiadne právne následky, vlastnícke právo k nehnuteľnostiam nestratia, pretože v súčasnosti ho už ani nemajú. Ako vlastník sporných nehnuteľností je v súčasnosti zapísaný žalovaný v 3. rade a voči nemu mala aj žaloba správne smerovať. Pokiaľ žalobca v žalobe na strane žalovaných označil ďalšie subjekty (žalovaní v 1. a 2. rade - predchádzajúci vlastníci nehnuteľností), tieto osoby už pasívnu vecnú legitímáciu v tomto spore nemajú, čo je dôvodom, prečo súd žalobu voči žalovaným v 1. a 2. rade zamietol. K posúdeniu otázky vecnej legitímácie súd uviedol, že sa zaoberal aj námietkami žalovaných v 1. a 2. rade, ktorí poukazovali na nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v tomto konaní z dôvodu, že túto žalobu iniciovala opatrovníčka žalobcu J. T., ktorá podľa žalovaných v 1. a 2. rade sleduje, aby sa sama stala vlastníčkou sporných nehnuteľností a nesleduje záujmy žalobcu. V tomto konaní súd v rámci dokazovania vykonal výsluch opatrovníčky žalobcu, z ktorého je zrejmé, že opatrovníčka žalobcu sa považuje za jeho zákonnú dedičku. Pred iniciovaním tohto súdneho konania a podaním žaloby sa terajší právny zástupca žalobcu pokúšal doriešiť otázku vlastníctva sporných nehnuteľností a s tým súvisiacu pohľadávku zaťažujúcu sporné nehnuteľnosti, ktorej dlžníkom je práve manžel opatrovníčky žalobcu, aj iným spôsobom ako tak, že sa obnoví vlastnícke právo žalobcu. Súd mal preukázané, že právny zástupca žalobcu mal žalovaným navrhnúť riešenie vzniknutej situácie viacerými spôsobmi (výzva predchádzajúceho záložného veriteľa ACM BB, s. r. o. žalovaným v 1. a 2. rade na č. I. 111, e-mail adresovaný žalovanému v 3. rade na č. I. 250), pričom zo žiadneho z navrhovaných spôsobov doriešenia vzájomného vzťahu aktuálneho vlastníka nehnuteľnosti a záložného veriteľa nevyplýva, že tieto úkony mali byť realizované v záujme žalobcu. Žalobu v tomto konaní však v konečnom dôsledku podal Z. U. (v zastúpení opatrovníčkou a právnym zástupcom) a v prípade vyhovenia žalobe bude práve Z. U. osobou, ktorej vlastnícke právo bude na základe rozhodnutia súdu určené. Žalobca Z. U. je osobou, ktorá je pozbavená spôsobilosti na právne úkony rozhodnutím súdu, ktorá nie je schopná

posúdiť, akú zmluvu uzavrela, či to bolo v jej neprospech a domôcť sa sama nápravy. Sama by takéto konanie nedokázala začať, pretože nie je spôsobilá ani splnomocniť právneho zástupcu, aby ju v súdnom konaní zastupoval. Bolo preto nutné, aby právne úkony vedúce k iniciovaniu súdneho konania za žalobcu vykonala opatrovníčka, ktorá mu bola súdom ustanovená. Na tento úkon podľa názoru súdu bola opatrovníčka žalobcu dokonca povinná, pretože je povinná konať v jeho prospech a chrániť práva žalobcu (nepochybne aj majetkové, vlastnícke). Aj keby opatrovníčka žalobcu bola v postavení potenciálnej dedičky po žalobcovi, pokiaľ však žalobca žije a žalobe bude vyhovieť, jej postavenie sa ani v prípade vyhovieť žalobe nezmení, sama vlastnícke právo k nehnuteľnostiam nezíska. Skutočnosť, či opatrovníčka žalobcu nehnuteľnosti po žalobcovi možno niekedy po jeho smrti zdedí, súd ďalej neskúmal, pretože to pre výsledok tohto konania nie je potrebné. Pre výsledok tohto konania tiež nie je potrebné teoretizovať, ako žalobca v prípade vyhovieť žalobe (po tom, ako bude opäť zapísaný ako vlastník sporných nehnuteľností aj v evidencii nehnuteľnosti) naloží s ťarchou, ktorá nehnuteľnosti zaťažuje. Z vyššie vymedzených dôvodov preto súd uzatvrel, že žalobca Z. U. je na podanie žaloby aktívne vecne legitimovaný. Vzhľadom na uvedené skutočnosti, keďže súd žalobu voči žalovaným v 1. a 2. rade zamietol s poukazom na nedostatok pasívnej vecnej legitimácie žalovaných v 1. a 2. rade v tomto konaní, ďalej sa dôvodnosťou žaloby zaoberal len vo vzťahu k žalovanému v 3. rade, ktorý je ako vlastník nehnuteľností v čase rozhodovania súdu zapísaný v katastri nehnuteľností.

1.4. V prejednávanej spore mal súd z vykonaného dokazovania preukázané, že žalobca dňa 10. 12. 2007 podpísal kúpnu zmluvu, ktorou na žalovaných v 1. a 2. rade previedol vlastnícke právo k nehnuteľnostiam nachádzajúcim sa v okrese Q., obci T., k. ú. T., a to parcele č. 210/2 o výmere 146 238 m² - orná pôda a parcele č. 234/9 o výmere 177 648 m² - orná pôda za kúpnu cenu vo výške 200 000,- Sk. Zo znaleckých posudkov MUDr. Eduarda Višňovského a MUDr. Mária Straku č. 180/2010, 231/2010 a MUDr. Jána Bernátha, MPH č. 86/2020 vyplynulo, že žalobca v čase podpisu spornej kúpnej zmluvy trpel duševnou poruchou - organickým psychosyndrómom ťažkého stupňa, pričom išlo o poruchu trvalú a nezvratnú, jeho kognitívne schopnosti boli vážne narušené, išlo o poruchu, ktorá žalobcu robila nespôsobilým vykonávať právne úkony. Žalobca už v uvedenom období nevedel a nemohol ovládať svoje konanie a uskutočniť právny úkon podľa svojej skutočnej vôle a na základe slobodného rozhodnutia. Žalovaný v 3. rade počas konania spochybňoval hodnovernosť vyššie uvedených znaleckých posudkov, avšak na preukázanie svojich tvrdení iný dôkaz, z ktorého by vyplynul opak, teda, že žalobca v čase podpisu spornej kúpnej zmluvy bol spôsobilý tento úkon vykonať, nepredložil, tiež nepreukázal, že žalobca mal v čase podpisu zmluvy tzv. jasný okamih, teda, že si v momente podpisu zmluvy uvedomoval právne dôsledky tohto právneho úkonu. Pokiaľ aj žalovaný v 3. rade poukazoval na skutočnosť, že znalecké posudky boli vypracované do minulosti, toto nie je možné považovať za prekážku pre vypracovanie znaleckých posudkov, pokiaľ mali znalci dostatočné množstvo informácií a podkladov k tomu, aby mohli dospieť k spoľahlivým záverom. Znalec MUDr. Ján Bernát, MPH vo svojom znaleckom posudku uviedol, aké podklady mal pri jeho vypracovaní k dispozícii, pričom išlo o i. aj o zdravotnú dokumentáciu žalobcu a znalec vykonal aj vlastné psychiatrické vyšetrenie žalobcu. Zo znaleckého posudku síce vyplýva, že znalec mal k dispozícii kompletnú zdravotnú dokumentáciu žalobcu až od 30. 01. 2008, z predchádzajúceho obdobia však mal k dispozícii lekárske správy, prepúšťaciu správu z FNSP v Nitre po hospitalizácii žalobcu po úraze v júni 2005, prepúšťaciu správu Špecializovanej nemocnice Zobor z 30. 01. 2008 i ďalšie podklady, ktoré znalec v posudku vymenúva. Znalec na základe takto získaných informácií o osobe žalobcu znalecký posudok vypracoval a tento v konaní dostatočne spochybnený nebol. Vážne psychické poruchy žalobcu, ktoré ho robili nespôsobilým na právny úkon podpísania kúpnej zmluvy vyplynuli aj z ďalšieho dokazovania. Svedok X. T. potvrdil, že sa so žalobcom rozprával po telefonáte so žalovanou v 1. rade z januára alebo februára 2008 a žalobca si na nič nepamätal, nevedel, či má alebo nemá pozemky, komunikácia s ním je ťažká, nepozná hodnotu peňazí 1 euro je pre neho 1 koruna a v takomto stave je od roku 2005, kedy mal mozgovú príhodu. Tvrdenia o súvislosti mozgovej príhody (úrazu hlavy) žalobcu z roku 2005 s jeho následným zlým duševným stavom potvrdila aj opatrovníčka žalobcu J. T.. Sám právny zástupca žalovaných v 1. a 2. rade poukázal na to, že žalobca a jeho matka mali byť ešte v čase, kedy bývali v susedstve žalovaných v 1. a 2. rade, v zanedbanom stave. Uviedol, že v byte mali fekálie, pretože potrebu robili tam, kde to na nich prišlo, boli zanedbaní. Žalovaná v 1. rade sa na pojednávaní vyjadrila, že žalobca mal dokonca zneužívať svoju vlastnú matku. Už z týchto skutočností vyplýva, že správanie žalobcu nie je možné považovať za celkom „normálne“. Po vykonaní dokazovania súd dospel k záveru, že žalobca si v čase podpisu kúpnej zmluvy zo dňa 10. 12. 2007 neuviedomoval vážnosť svojho konania a právny úkon uskutočnil, trpiac duševnou poruchou, preto je tento právny úkon neplatný. Pokiaľ žalobca platne nepreviedol svoje vlastnícke právo k nehnuteľnostiam na žalovaných v 1. a 2. rade, títo nemohli ďalej previesť

vlastnícke právo na žalovaného v 3. rade. Uvedené vyplýva zo starorímskej zásady „nemo plus iuris ad alium transferre potest quam ipse habet“. Táto zásada je jednou zo základných a najznámejších právnych zásad, podľa ktorej nikto nemôže na druhého preniesť viac práv než má sám. Podľa dlhodobou zaužívanej súdnej praxe zakladá absolútna neplatnosť právneho úkonu absolútnu neplatnosť ďalších právnych úkonov, ktoré z tohto absolútne neplatného právneho úkonu vznikli. Žalovaný v 3. rade na svoju obranu uvádzal, že nehnuteľnosti nadobudol dobromyseľne, poukazoval na aktuálnu judikatúru súdov, a to nálezy Ústavného súdu SR č. I. ÚS 549/2015-33 z 16. 03. 2016 a I. ÚS 151/2016 z 03. 05. 2017. Ústavný súd SR v náleze č. I. ÚS 549/2015-33 zdôraznil povinnosť všeobecných súdov zohľadňovať špecifické okolnosti a individuálne súvislosti každého konkrétneho prípadu tak, aby bolo dosiahnuté spravodlivé vyriešenie veci. Uviedol, že je potrebné postaviť na rovnakú úroveň vlastnícke právo pôvodného vlastníka a nadobudnutie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti novým nadobúdateľom na základe dobrej viery s tým, že v prípade kolízie dvoch ústavných hodnôt - princíp ochrany dobrej viery ďalšieho nadobúdateľa a princíp ochrany vlastníckeho práva pôvodného vlastníka má vyššie riziko niesť nedbalý vlastník než nadobúdateľ v dobrej viere, pretože tento nie je schopný nijako sa dozvedieť o tom, ako vec opustila vlastníkovú sféru a dostala sa na list vlastníctva prevodcu po zákonom určenom správnom (katastrálnom) konaní. V náleze č. I. ÚS 151/2016 Ústavný súd SR zdôraznil nutnosť skúmania dobrej viery nadobúdateľov nehnuteľností i v konaní o určení, že nehnuteľnosti patria do dedičstva poporúčiteľovi. Z týchto (novších) rozhodnutí ústavného súdu, ale i z ďalších rozhodnutí všeobecných súdov (napr. rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 24 Co/811/2014 a ďalšie) je zrejmé, že staršie judikátorne závery súdov, v zmysle ktorých bola preferovaná ochrana vlastníckych práv pôvodného vlastníka v duchu zásady „nemo plus iuris“, sú prelamované v prospech dobromyseľného nadobúdateľa nehnuteľností. Súd sa uvedeným názorovým smerovaním plne stotožnil, avšak pre posúdenie tejto veci zdôraznil, že nevyhnutným predpokladom pre poskytnutie ochrany neskoršiemu nadobúdateľovi nehnuteľnosti (v prejednávanom spore žalovaný v 3. rade) je jeho dobromyseľnosť a túto je nutné preukázať bez akýchkoľvek pochybností a je nutné skúmať ju veľmi prísne a vyhodnotiť ju, vzhľadom na všetky okolnosti prípadu. V tomto spore z vykonaného dokazovania vyplynulo, že o žalobcu a jeho matku J. U. sa minimálne od roku 2005 do roku 2007 iné osoby nezaujímali. Aj riaditeľka zariadenia sociálnych služieb Cesta dobra - VIA BENE v Hlohovci v správe zo dňa 20. 07. 2007 potvrdila, že počas pobytu U. v zariadení od 17. 08. 2005 sa o nich nikto nezujímali, nemajú žiadnych príbuzných, majú len jeden druhého. Hoci žalovaná v 1. rade uvádzala, že sa o U. starala 10 rokov, túto skutočnosť okrem nej nikto iný neuviedol, nevyplývala ani zo žiadneho ďalšieho dôkazu. V konaní nebolo sporným, že žalovaná v 1. rade žalobcu a jeho matku vzala zo zariadenia v F. k sebe domov. Toto žalovaná v 1. rade odôvodňovala tým, že U. ju o to požiadali, pretože v zariadení sa o nich riadne nestarali a ona im vyhovelá v snahe pomôcť im a zabezpečiť im lepšie podmienky. Zo zariadenia v F. žalobcu a jeho matku J. U. žalovaná v 1. rade vzala k sebe domov dňa 30. 11. 2007. K podpisu spornej kúpnej zmluvy medzi žalobcom a žalovanými v 1. a 2. rade došlo ani nie po dvoch týždňoch, a to dňa 10. 12. 2007. Bezprostredne po podpise kúpnej zmluvy, už dňa 12. 12. 2007 boli U. opäť hospitalizovaní v Nemocnici Sv. Svorada na Zobori, odkiaľ boli najneskôr dňa 30. 01. 2008 umiestnení v ZSS Borinka a v tom istom roku boli premiestnení do S., pričom žalovaná v 1. rade s nimi už v kontakte nie je. Podľa názoru súdu vyznieva celý len dvojtýždňový pobyt U. u žalovaných v 1. a 2. rade veľmi zvláštny a uvedené vyvoláva i pochybnosť o tom, aký bol skutočný zámer žalovanej v 1. rade nastáť sa k sebe domov. Žalovaná v 1. rade sa na pojednávaní vyjadrila, že U. počas tohto pobytu mali spať v spálni, pričom ona s manželom (v tom čase trpiaca obojstranným zápalom pľúc) mala spať v obývačke na zemi. Je tiež ťažké uveriť aj dobrému úmyslu a tvrdeniam žalovaného v 2. rade, ktorý o U. nič nevedel, nikdy sa s nimi nerozprával a napriek tomu mu nevadilo, aby prebývali v ich byte, dokonca spali v jeho posteli, všetko len z dôvodu, že jeho manželka, žalovaná v 1. rade sa nad nimi mala zľutovať a chcela im pomôcť. Hoci je zaiste chvályhodné, ak niekto prejaví záujem a ochotu pomôcť inej osobe, snaží sa zabezpečiť jej lepšie životné podmienky, v kontexte s vyššie popísaným správaním žalovaných v 1. a 2. rade a predovšetkým s poukazom aj na vyššie zmienené znalecké posudky ohľadom duševného stavu žalobcu a jeho matky, je však podľa názoru súdu veľmi nepravdepodobné, že žalovaná v 1. rade mala skutočný a nezištný záujem U. pomôcť a nesledovala pritom možnosť zároveň výhodne nadobudnúť ich majetky. Uvedené skutočnosti vyplynuli aj z dokazovania v trestnom konaní, kde bolo voči žalovaným v 1. a 2. rade vznesené obvinenie (§ 206 ods. 1 Trestného zákona) pre zločin podvodu. Napriek skutočnosti, že na žalovaných v 1. a 2. rade je vzhľadom na zásadu prezumpcie neviny potrebné hľadieť ako na osoby nevinné, už samotné vznesenie obvinenia žalovaným v 1. a 2. rade na podklade vyššie popísaných skutkových okolností (kedy vznesenie obvinenia voči konkrétnemu páchatelovi vyžaduje minimálne dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu) vzbudzuje pochybnosti o dobrom úmysle žalovaných v 1. a 2. rade nadobudnúť nehnuteľnosti čestne a v súlade s dobrými mravmi. Podľa názoru

súdu vyznieva značne bizardne aj tvrdenie žalovanej v 1. rade, ktorá na pojednávaní uviedla, že sa nehnuteľnosť chcela zrieknuť s tým, že ich dá aj bezdomovcom. Pokiaľ by žalovaná v 1. rade (a spolu s ňou i žalovaný v 2. rade) nadobudli nehnuteľnosti poctivo, necítili by potrebu sa ich len tak zrieknuť, a to čím skôr. Tiež zvláštne vyznieva tvrdenie žalovanej v 1. rade, že tieto nehnuteľnosti chcela žalovanému v 3. rade predať za sumu vo výške 200 000,- Sk, no on do zmluvy uviedol sumu 400 000,- Sk, teda v jej prospech jej „prilepšil“ a kúpnu cenu zdvojnásobil. Podľa uznesenia o vznesení obvinenia žalovaným v 1. a 2. rade cena nehnuteľností v k. ú. T. bola v decembri 2007 cca 38 000,- eur, právny zástupca žalobcu dokonca poukazoval na hodnotu nehnuteľností v 90. rokoch vo výške 6,5 mil. Sk. Z kúpnej zmluvy uzavretej medzi žalobcom a žalovanými v 1. a 2. rade vyplýva kúpna cena 200 000,- Sk (6 638,78 eura) a v kúpnej zmluve medzi žalovanými v 1. a 2. rade a žalovaným v 3. rade kúpna cena stanovená sumou 400 000,- Sk (13 277,56 eura). Právny zástupca žalobcu dal do pozornosti súdu i skutočnosti, že žalovaný v 3. rade sa veľmi dobre poznal so synom žalovaných v 1. a 2. rade a mal mať od nich informácie o nehnuteľnostiach, že žalovaný v 3. rade mal v roku 2008 len 18 rokov a mal byť študentom strednej školy, čo vytvára pochybnosti o tom, že žalovaný v 3. rade mal mať už v tomto veku nejaký podnikateľský zámer s nehnuteľnosťami, ktoré sú predmetom tohto konania. Voči žalovanému v 3. rade sú od roku 2009, 2010 vedené exekučné konania, čo tiež vytvára pochybnosti o serióznom podnikaní osoby žalovaného v 3. rade. Určitá pochybnosť o riadnom nadobudnutí nehnuteľností žalovaným v 3. rade vzniká tiež vzhľadom na skutočnosť, že žalovaný v 3. rade mal sporné nehnuteľnosti nadobudnúť na základe kúpnej zmluvy datovanej 22. 04. 2008. Z návrhu na vklad vlastníckeho práva k tejto zmluve (vkladové konanie vedené pod č. V8872/07- č.l. 90 spisu) vyplýva dátum 10. 12. 2007. Podľa žalobcu mal žalovaný v 3. rade kúpiť nehnuteľnosti už v decembri 2007, čo by však vzbudzovalo pochybnosti, a preto ich nadobul až na jar 2008. Vzhľadom na uvedené skutočnosti nie je možné na osobu žalovaného v 3. rade nazerať ako na dobromyseľného nadobúdateľa nehnuteľností, naopak, je vlastníkom „špekulatívnym“. Vyššie zmienené tvrdenia žalobcu o osobe žalovaného v 3. rade v konaní popreté neboli. Tvrdenia žalobcu o exekúciách vedených voči žalovanému v 3. rade vyplývajú z prehľadu predloženého súdu (č. l. 603, 604 spisu), ktorý tiež nebol žalovanými v tomto konaní namietaný. Je tiež zrejmé, že žalovaný v 3. rade sa so synom žalovaných v 1. a 2. rade poznal. Hoci tieto skutočnosti dobromyseľnosť žalovaného v 3. rade priamo nevyvracajú, vo vzájomnom kontexte sú spôsobilé vytvoriť významnú pochybnosť o tom, či žalovaný v 3. rade bol dobromyseľným nadobúdateľom, zvlášť za situácie, kedy nehnuteľnosti kúpil výrazne pod cenu a po tom, čo mal dokonca možnosť kúpiť ich ešte lacnejšie (z kúpnej zmluvy vyplýva kúpna cena 400 000,- Sk, pričom žalovaná v 1. rade mu ich ponúkala za sumu 200 000,- Sk), po tom, čo mala žalovaná v 1. rade snahu sa týchto nehnuteľností čo najskôr zbaviť.

1.5. V prípade kolízie dvoch ústavných hodnôt, a to princípu ochrany dobrej viery ďalšieho nadobúdateľa a princípu ochrany vlastníckeho práva pôvodného vlastníka aktuálna prax súdov čoraz viac akcentuje ochranu dobromyseľnosti ďalšieho nadobúdateľa. Zároveň je však nutné skúmať a vziať do úvahy všetky okolnosti prípadu a nájsť tak spravodlivé riešenie a usporiadanie právneho vzťahu medzi stranami. Súd prvej inštancie sa plne stotožnil s právnym názorom vysloveným Ústavným súdom ČR v náleze č. I. ÚS I. ÚS 2219/12 z 17. 04. 2014, v zmysle ktorého „....dobrá viera nadobúdateľa musí všeobecne požívať totožnú ústavnú ochranu ako vlastnícke právo pôvodného vlastníka, lebo vychádza z fundamentálnych princípov právnej istoty a ochrany nadobudnutých práv a súvisí tiež s nevyhnutnou dôverou jednotlivcov v akty verejnej moci. Dochádza tak v takých prípadoch ku kolízii dvoch základných práv, a to práva dobromyseľného nadobúdateľa na ochranu majetku v zmysle čl. 1 Dodatkového protokolu k európskemu Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a vlastníckeho práva pôvodného vlastníka podľa čl. 11 Listiny. Ak nemožno v konkrétnom prípade zachovať maximum z oboch základných práv, treba túto kolíziu riešiť v súlade so všeobecnou ideou spravodlivosti, pričom je nevyhnutné zvažovať ako všeobecné súvislosti tohto typu kolízie základných práv (prípady dobromyseľného nadobudnutia nehnuteľnosti evidovanej v katastri nehnuteľností od nevlastníka), tak i individuálne okolnosti konkrétneho rozhodovaného prípadu.“ Hoci súd v žiadnom prípade nehodlal absolutizovať zásadu nemo plus iuris ad alium transfere potest, quam ipse habet, z hľadiska ochrany vlastníckeho práva žalobcu v tomto prípade nepovažuje za žiaduce jej prelomenie a akcentuje nevyhnutnosť náležitého posúdenia a prísneho hodnotenia dobrej viery žalovaného v 3. rade. V danom prípade súd dobromyseľné nadobudnutie nehnuteľností žalovaným v 3. rade bez existencie akýchkoľvek pochybností preukázané nemal, preto súd dospel k záveru, že je potrebné poskytnúť ochranu pôvodnému vlastníkovi nehnuteľnosti, ktorým je žalobca. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti, ako aj právne posúdenie sporu súd žalobe vyhovel a určil, že vlastníkom sporných nehnuteľností je žalobca.

1.6. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa pomeru úspechu v zmysle § 255 ods. 1 CSP. V tomto konaní bol úspešný žalobca, kým žalovaný v 3. rade žiadny materiálne merateľný úspech nedosiahol, preto súd priznal žalobcovi voči žalovanému v 3. rade nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu (100%). Za procesne úspešných možno považovať i žalovaných v 1. a 2. rade, pretože žaloba voči nim bola zamietnutá, na základe čoho súd žalovaným v 1. a 2. rade priznal voči žalobcovi tiež nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozsudku, a to samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca v jeho výrokovej časti uvedenej v čl. III., odôvodniac ho tým, že súd prvej inštancie v tomto prípade nesprávne aplikoval ustanovenie § 255 ods. 1 CSP, keď rozhodoval podľa pomeru úspechu vo veci. Je presvedčený a vyplýva to aj z celého súdneho spisu, ako aj z odôvodnenia rozsudku, že boli to práve žalovaní v 1. a 2. rade, ktorí spôsobili svojim vedomím a úmyselným konaním absolútnu neplatnosť kúpnej zmluvy, a tak isto to boli práve žalovaní v 1. a 2. rade, ktorí nerešpektovali žiadosť pána T. o „vrátenie veci do pôvodného stavu“, a tak isto nerešpektovali ani žiadosť záložného veriteľa o nedisponovanie s predmetom konania. Podľa jeho názoru žalovaní v 1. a 2. rade spôsobili, resp. vyvolali aj toto konanie a sú tu teda dané dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré v tomto prípade súd mohol, resp. mal rozhodnúť podľa § 257 CSP, podľa ktorého nemal priznať náhradu trov konania žalovaným v 1. a 2. rade, a naopak, podľa § 256 ods. 2 CSP mal priznať náhradu trov konania žalobcovi. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku zmenil tak, že žalobcovi prizná 100% náhrady trov konania aj voči žalovaným v 1. a 2. rade, resp. aby žalovaným v 1. a 2. rade, napriek úspechu v konaní, žiadne trovy nepriznal. V prípade, že jeho odvolanie bude úspešné, žiadal priznať 100% náhrady trov odvolacieho konania.

3. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie aj žalovaný v 3. rade, odôvodniac ho v zmysle § 365 ods. 1 písm. f) CSP z dôvodu, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, v zmysle § 365 ods. 1 písm. h) CSP z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a v zmysle § 365 ods. 1 písm. a) CSP z dôvodu, že neboli splnené procesné podmienky. Predmetom konania na súde prvej inštancie bol žalobný návrh žalobcu zastúpeného opatrovníčkou J. T. (ďalej len ako žalobca) o určenie, že výlučným vlastníkom nehnuteľností zapísaných na LV č. XXX, k. ú. T. je žalobca. Podkladom vyslovenia takéhoto výroku zo strany súdu malo byť tvrdenie právneho zástupcu žalobcu, že kúpna zmluva zo dňa 10. 12. 2007, predmetom ktorej bol prevod vlastníckeho práva žalobcu na žalovaných 1. a 2. je absolútne neplatná v súvislosti s aplikáciou § 38 ods. 2 Občianskeho zákonníka a dôsledku tejto absolútnej neplatnosti je podľa názoru žalobcu kúpna zmluva zo dňa 22. 04. 2008 uzatvorená medzi žalovanými 1. a 2. ako predávajúcimi a žalovaným 3. ako kupujúcim takisto neplatná. Aplikáciu § 38 ods. 2 OZ žiadal právny zástupca žalobcu vysloviť, vzhľadom na predložený znalecký posudok č. 180/2010 /E.V./, č. 231/2010 /M.S./ zo dňa 25. 11. 2010 vyhotovený v trestnom konaní ČVS: ORP-1222/OEK-NR-2008-Ur 3 roky po právnom úkone a následne na podklade znaleckého posudku č. 86/2020, vyhotovenom dňa 01. 11. 2020 MUDr. Jánom Bernátom, MPH 10 rokov po právnom úkone. Žalovaný v 3. rade počas konania namietal správnosť záverov znaleckých posudkov, nakoľko ani jeden znalecký posudok nepracoval so zdravotnou dokumentáciou, ktorá by do času (a aj v čase podpisu prvej kúpnej zmluvy zo dňa 10. 12. 2007) relevantným spôsobom preukazovala, že žalobca v čase podpisu kúpnej zmluvy trpel duševnou poruchou, ktorá ho robila neschopným na takýto právny úkon. Samotný znalec MUDr. Bernát vo svojom posudku uviedol: cit. „kompletná zdravotná dokumentácia, teda zdravotná karta praktického lekára je k dispozícii s nálezmi od 30. 01. 2008 ... je preto nutné pristúpiť k rekonštrukcii zdravotnej dokumentácie z dostupných zdrojov.“ Znalec podľa svojho znaleckého posudku bol údajne schopný zrekonštruovať zdravotnú dokumentáciu, avšak ako uviedol vo svojom závere už nebol schopný vyriešiť nasledovné, a to: nie je možné zrekonštruovať na podklade zdravotnej dokumentácie premorbídnu osobnosť, ale jeho záver je zároveň, že bez ohľadu na to je osobnosť žalobcu chorobne zmenená, v súčasnosti a z dostupných zdrojov nie je možné určiť premorbídnu úroveň intelektu (posudzovacie schopnosti) žalobcu, nie je možné určiť mieru zhoršenia intelektových schopností v intervale 2005-12/2007, avšak intelektové schopnosti v decembri 2007 boli oslabené v miere, že proband nebol spôsobilý uvedomiť si dôsledky podpísania zmluvy (avšak bez ďalšieho v otázke 13 už uviedol, že tieto schopnosti boli vymiznuté, avšak predtým len oslabené). Znalecký posudok trpí aj ďalšími pochybnosťami, na ktoré žalovaný v 3. rade poukazoval, a preto namietol jeho správnosť (a dôveryhodnosť), keďže uviedol o. i. aj to, že tretia osoba nemusela rozpoznať

duševnú poruchu probanda a odpovede na otázky 15-17 boli uskutočnené na hypotetickej úrovni, čo v prípade znaleckých posudkov nie je možné ich záver postavený na pravdepodobnosti (hypotetickosti) brať za podklad súdneho rozhodnutia. V tejto súvislosti žalovaný v 3. rade poukázal na rozhodnutie NS ČR, v zmysle ktorého vedomosť kupujúceho o duševnej chorobe predávajúceho nemôže sama o sebe viesť k záveru o tom, že zmluva je neplatná (NS ČR z 30. 01. 2003 sp. zn. 32 Odo 632/2002). Žalovaní v 1. a 2. rade ako neodborne znalé osoby (v spojitosti so záverom znalca) nielenže nemohli (nemuseli) rozpoznať údajnú duševnú poruchu žalobcu, ale takisto ani advokát, notár a ostatné osoby, ktoré prišli so žalobcom do kontaktu do roku 2007. Žalovaný v 3. rade považuje znalecký posudok MUDr. Bernáta za nedostatočný a uskutočnený subjektívne do minulosti len na podklade hypotézy bez dostatočných podkladov, čo namietol aj počas konania. Súd vo svojom odôvodnení na str. 18 uvádza, že znalecké posudky vypracované do minulosti nie sú prekážkou, pokiaľ mali znalci dostatočné množstvo informácií a podkladov a znalec MUDr. Bernát vo svojom znaleckom posudku uviedol, že má k dispozícii zdravotnú dokumentáciu žalobcu a vykonal aj vlastné psychiatrické vyšetrenie žalobcu. Súd pritom ďalej sám uviedol, že kompletná zdravotná dokumentácia žalobcu bola až od 30. 01. 2008 (čo je v rozpore s jeho predchádzajúcou vetou) Všetky relevantné lekárske správy (psychiatrické až od 6/2008) boli datované až po 12/2007, t.j. po predmetnom právnom úkone. Vlastné psychiatrické vyšetrenie znalca, na ktoré poukazuje súd, bolo uskutočnené až v roku 2020, teda 10 rokov po podpise kúpnej zmluvy. Záver súdu preto považuje za nesprávny, znalecký posudok do minulosti nie je prekážkou, ak je dostatok informácií k jeho vypracovaniu, keď je z predložených dôkazov zjavné, že podklady z rozhodného obdobia nie sú k dispozícii a závery znalcov sú len ich úvahami. Počas konania právny zástupca žalobcu predložil ZP č. 2/2014, ktorý bol vypracovaný v konaní na pozbavenie spôsobilosti žalobcu na právne úkony, pričom samotná znalkyňa pracovala s prvým existujúcim neurologickým vyšetrením žalobcu až z dátumu 03. 06. 2008. Táto znalkyňa sa v celom znaleckom posudku nevyjadrila, či vôbec a ak áno, tak ako ďaleko do minulosti trpel žalobca nejakou duševnou poruchou. Znalkyňa sa správne vyjadrila smerom k stavu žalobcu v prítomnosti a to aj najmä na podklade vyšetrenia žalobcu, či tento bol v aktuálnom čase trpiaci duševnou poruchou. Aj z uvedeného dôvodu, sú konania o pozbavenie spôsobilosti na právne úkony smerované v čase od prítomnosti do budúcnosti a žiadny znalec nevyslovuje svoje závery v konaní do minulosti, nakoľko hypotetickými výrokmi o zdravotnom stave probanda do minulosti by dochádzalo v celej spoločnosti k právnej neistote a spochybňovaniu akýchkoľvek právnych úkonov urobených v minulosti. Uvedené len umocňuje tvrdenie žalovaného v 3. rade, že nedokonalý znalecký posudok uskutočnený do minulosti na podklade úvah a rekonštrukcií bez dostatočného množstva relevantných podkladov - lekárskeho správ a vyšetrení, preukazujúcich, či proband trpel, resp. netrpel duševnou poruchou, ktorá ho robila neschopným na právny úkon, nemôže viesť k záveru súdu, že daný právny úkon je absolútne neplatný a naplňa znaky v zmysle § 38 ods. 2 Občianskeho zákonníka, kde vidí pochybenie súdu prvej inštancie. Poukázal na rozhodnutie NS ČR Rc 2 Cz 72/70 zo dňa 05. 02. 1971 a na rozhodnutie NS ČR zo dňa 21. 12. 2010 sp. zn. 30 Cdo 3614/2009. Na podklade uvedeného nie je možné súhlasiť so súdom prvej inštancie, že znalecký posudok MUDr. Bernáta (a ZP č. 180/2010 a 231/2010, ktoré najmä považoval za základ svojho posudku) predstavuje bezpečne zistený skutkový stav, kedy mohol súd dospieť k záveru, že úkon kúpna zmluva zo dňa 10. 12. 2007 je neplatný právny úkon podľa § 38 ods. 2 OZ. Žalovaný v 3. rade počas súdneho konania namietal postup opatrovníčky žalobcu pri podaní žalobného návrhu, ktorý považuje za simulovaný právny úkon. Žalobný návrh je žalobným návrhom opatrovníčky J. T., a nie žalobcu. Žalobný návrh je právnym úkonom osoby - J. T., ktorá hľadá na svoj osobný prospech a nie je prejavom vôle žalobcu zastúpeného opatrovníčkou. Žalobný návrh je simulovaným právnym úkonom, ktorý je neplatný z dôvodu nedostatku skutočnej vôle konajúcich subjektov urobiť tento úkon, a preto aj vecná aktívna legitímácia na takomto podaní je absentujúca. Samotná opatrovníčka žalobcu sa na pojednávaní dňa 20. 02. 2019 vyjadrila, že toto konanie iniciovala ona spolu so svojím otcom. Opatrovníčka žalobcu jasne uviedla, že ide o jej výslovnú vôľu a záujem na tomto podaní. Takisto konanie J. T. cez jej blízke právnické osoby alebo osoby blízke jej manželovi, resp. nútený výkon záložného práva, kde podpisovala kúpnu zmluvu za žalovaného v 3. rade, ktorého akceptovala ako vlastníka predmetných nehnuteľností, aby sa stala ona výlučným vlastníkom nehnuteľností, sú jasným dôkazom skutočnej vôle opatrovníčky žalobcu. Preto nie je v súlade so zákonom, aby podanie žaloby J. T. ako opatrovníčkou bolo platným právnym úkonom. Žalovaný v 3. rade v tejto súvislosti podrobne preukázal, aké boli jednotlivé právne úkony J. T. a spol. (rozumej jej manžel X. T. a právny zástupca J. T. a iných blízkych osôb, ktorý je v tomto konaní aj právnym zástupcom žalobcu) sa v období od februára 2008 do 18. júna 2012 (ako posledné v rade uzatvorenie kúpnej zmluvy zo dňa 18. 06. 2012, ktoré vkladové konanie je prerušené, na základe ktorej sa J. T. snažila získať nehnuteľnosti do výlučného vlastníctva a to prostredníctvom jej blízkej osoby, spoločnosti AUTOL, s. r. o., IČO: 36 414 671, kde J. T. bola kupujúci a spol. AUTOL predávajúci zastupujúci

žalovaného v 3. rade, alebo predtým žiadosť J. T., aby jej žalovaný v 3. rade vyplatil sumu 199 163,- eur za „vykúpenie z dlhu a odťaženie nehnuteľnosti), títo ako organizovaná skupina intenzívne snažili získať nehnuteľnosti, resp. ich finančné vyjadrenie do výlučného vlastníctva J. T., resp. do vlastníctva jej obchodnej spoločnosti. J. T. nešlo teda ani prostredníctvom jedného úkonu o navrátenie vlastníckeho práva žalobcu, ale o jej osobné zvýhodnenie a obohatenie sa. Jej cieľný postup nakoniec vyvrcholil až do podania návrhu na pozbavenie spôsobilosti žalobcu na právne úkony v roku 2014. J. T. a X. T. (a ich právny zástupca, totožná osoba s právnym zástupcom žalobcu v tomto konaní) ako uvádzajú boli v aktívnom kontakte so žalobcom od 2/2008, teda ak mal žalobca trpieť duševnou poruchou, museli touto vedomosťou disponovať už v roku 2008. Avšak dôvod na pozbavenie spôsobilosti mali až o 6 rokov neskôr. Zrejmou odpoveďou na takto neskoro podaný návrh je jej snaha o získanie vlastníctva pre seba. J. T. po celú dobu nemala a ani nemá záujem, aby vlastníctvo získal žalobca. Samotný súd vo svojom odôvodnení rozsudku na strane 17 uviedol, že neušlo jeho pozornosti, že sa právny zástupca žalobcu pokúšal doriešiť otázku vlastníctva iným spôsobom ako obnoviť vlastnícke právo žalobcu....., pričom zo žiadneho z navrhnutých spôsobov riešenia nevyplýva, že tieto úkony mali byť realizované v záujme žalobcu....., žalobu však v konečnom dôsledku podal Z. U. v zastúpení opatrovníčkou a právnym zástupcom. Súd, napriek tomu, že mu to bolo zrejmé, a že z vykonaného dokazovania mal navyše preukázané simulovanie vôle žalobcu zo strany J. T. (avšak nie v postavení ustanovenej opatrovníčky v pravom slova zmysle, kedy je povinná chrániť záujmy žalobcu), sa absolútne nevysporiadal s námietkou všetkých žalovaných vo vzťahu k takto simulovanému (neplatnému) právnemu úkonu (a tým súvisiacou aktívnou legitímáciou). Pritom je povinnosťou súdu postupovať podľa ust. § 161 ods. 1 CSP, v zmysle ktorého súd kedykoľvek počas konania prihliada na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať a rozhodnúť. V tejto súvislosti dal do pozornosti aj Nález Ústavného súdu SR zo dňa sp. zn. III. ÚS 314/0, kde tento uviedol, že v prípade simulácie právneho úkonu vyplýva dôvod neplatnosti simulovaného právneho úkonu z nedostatku vážnej vôle oboch zmluvných strán byť viazaný prejavom, ktorého úlohou je zakryť skutočnú vôľu strán týkajúcu sa usporiadania práv a povinností (zastretý právny úkon). V prípade simulácie chýba skutočná vôľa oboch strán. Poukázal na rozhodnutie NS SR, ktorý v rozsudku z 30. marca 2011 sp. zn. 3Cdo 144/2010 uviedol, že simulovaný právny úkon je neplatný z dôvodu nedostatku skutočnej vôle konajúcich subjektov urobiť tento úkon. Žalovaný v 3. rade niekoľkokrát dal súdu do pozornosti, že postup J. T. a spol. bezvýhradne preukazuje akceptovanie vlastníctva žalovaných v 1. a 2. rade, resp. žalovaného v 3. rade, ktorý chceli využiť vo svoj prospech (viď kúpna zmluva zo dňa 18. 06. 2012, výzva na zaplatenie kúpnej ceny a pod.) a jej eminentný záujem na získaní majetku nie je ničím iným, len zastretým právnym úkonom. Aj z výpovedí X. T. a J. T. vyplýva, že od r. 2005 až do januára 2008 sa o žalobcu a jeho matku nezaujímali, neboli ani v žiadnom kontakte, preto údajná starostlivosť o žalobcu a snaha zachrániť majetok žalobcu vyznieva smiešne (a to aj pri akejkolvek domnienke možnej zákonnej dedičky v čase, kedy žalobca stále žije). Otázka zastretého právneho úkonu je podstatnou právnou otázkou, bez ktorej zodpovedania nie je možné ustáliť, či žalobný návrh trpí, resp. netrpí procesnou vadou, akou je nedostatok vecnej aktívnej legitímácie. Má za to, že skonštatovanie súdu v rámci odôvodnenia, že postavenie opatrovníčky je postačujúce na preukázanie aktívnej legitímácie žalobcu na podaní žaloby, hoci je tu zrejma a dôkazmi preukázaná existencia zastretého právneho úkonu, je procesným pochybením odôvodňujúcim postup v zmysle § 365 ods. 1 písm. a), nakoľko neboli pre takéto rozhodnutie splnené procesné podmienky. Súd prvej inštancie vo svojom rozsudku určil, že výlučným vlastníkom nehnuteľností je žalobca, čím odmietol poskytnúť ochranu žalovanému v 3. rade, ktorý nadobudol vlastníctvo v dobrej viere. Súd v odôvodnení rozsudku na str. 19 uviedol, že síce z novších rozhodnutí ústavného súdu, ale i z ďalších rozhodnutí všeobecných súdov sú staršie závery súdov prelamované v prospech dobromyseľného nadobúdateľa nehnuteľností, s ktorými sa súd stotožňuje, avšak túto je nutné preukázať bez akýchkoľvek pochybností. Podľa názoru súdu existujú na strane žalovaného v 3. rade pochybnosti o jeho dobromyseľnosti a to z dôvodu, že právny zástupca žalobcu dal do pozornosti súdu skutočnosť, že žalovaný v 3. rade sa veľmi dobre poznal so synom žalovaných v 1. a 2. rade a mal od nich informácie o nehnuteľnostiach, že žalovaný v 3. rade mal v roku 2008 len 18 rokov a mal byť študentom strednej školy, čo vytvára pochybnosti o tom, že mal mať už v tomto veku nejaký podnikateľský zámer s nehnuteľnosťami, že voči žalovanému v 3. rade boli v roku 2009, 2010 exekučné konania. Všetky tieto údajné pochybnosti sú len vyjadrenia právneho zástupcu žalobcu prednesené v záverečnej reči, ktorá nie je ani dôkazným prostriedkom, pričom i výpis exekučných konaní, v ktorých je žalovaný v 3. rade účastníkom, predložil až počas záverečnej reči, ktorá skutočnosť je pre predmetný spor z hľadiska času vzniku exekučných konaní irelevantná. Fabulácia právneho zástupcu žalobcu o organizovanej skupine žalovaných, ktorú si súd vzal za základ svojho rozhodnutia v otázke dobromyseľnosti, nevyplýva zo žiadnych vykonaných dôkazov. Vo vzťahu k exekučným konaniam nie je jasná formulácia súdu, ktorý uviedol, že ich žalovaný

v 3. rade nevyvrátil, avšak existencia týchto konaní nastala 2 roky po podpise zmluvy, a teda absolútne nesúvisí s predmetom konania. Je otázne, v čom vidí súd pochybnosti v dobromyseľnosti žalovaného v 3. rade na podklade skutočností 2 roky po predmetnom úkone. Pritom je bežnou realitou, že sa ľudia dostávajú v živote aj do finančnej tiesne nie vlastnou vinou, ale okolnosťami, ktoré prináša samotný život. Ako vyplynulo aj z výpovedí, žalovaný v 3. rade syna žalovaných v 1. a 2. rade pred samotným úkonom kúpnej zmluvy zo dňa 22. 04. 2008 nepoznal. Skutočnosť, že bol žalovaný v 3. rade ním oslovený, neznamená automaticky pochybnosť v dobromyseľnosti. Žalovaný v 3. rade v danom čase podnikal v oblasti odkupovania pohľadávok, preto aj predtým, ako sa rozhodol nehnuteľnosti kúpiť od žalovaných, oslovil syn žalovaných v 1. a 2. rade, kontaktoval t.č. zapísaného záložného veriteľa Agrobanku Praha za účelom získania informácií, ako sa bude vedieť vysporiadať so záložným právom. Žalovaná v 1. rade vo svojej výpovedi tiež uviedla, že po tom, ako ponúkla nehnuteľnosť na predaj X. T., ktorý ju odmietol, bol oslovený žalovaný v 3. rade. Preto nie je zrejmé, na podklade akého dôkazu dospel súd k záveru, že žalovaný v 3. rade sa veľmi dobre poznal so synom žalovaných v 1. a 2. rade. Má za to, že ide o markantné pochybenie súdu pri hodnotení dôkazov, ktoré slúžili jeho rozhodnutiu. Skutočnosť, že na listine návrh na vklad bol predtlačný dátum 10. 12. 2007, avšak kúpna zmluva sa realizovala až 22. 04. 2008, bola vysvetlená už vo výpovediach, nakoľko dokumenty pripravovala žalovaná v 1. rade z pôvodných dokumentov z decembra 2007, kde pravdepodobne ostal neprepísaný dátum ako chyba v písaní. Žalovaný v 3. rade považuje závery súdu o spochybnovaní dobromyseľnosti žalovaného v 3. rade postavené na záverečnej reči právneho zástupcu žalobcu za predpojaté a neobjektívne bez zohľadnenia vykonaných dôkazov. Ustanovenie § 187 ods. 2 CSP vymedzuje pojem dôkazný prostriedok, medzi ktoré záverečná reč strany nepatrí, a ktorá je v zmysle § 182 CSP len akýmsi zhrnutím a vyjadrením sa k dokazovaniu a právnej stránke. Právny zástupca žalobcu poňal toto zhrnutie svojsky a uviedol informácie, ktoré v konaní neodznali, ani neboli preukázané a tieto súd vzal za smerodajné pri rozhodovaní. Súd pri svojom rozhodovaní pristupoval nekriticky, pokiaľ išlo o konanie J. T. a jej simulovaného (zastretého) právneho úkonu, pritom obsahom súdneho spisu je niekoľko listinných dôkazov preukazujúcich jeho existenciu. Pokiaľ však ide o postavenie žalovaného v 3. rade, závery súdu a jeho vyjadrovanie osobného názoru na (ne)schopnosť človeka vo veku 18 rokov myslieť a konať podnikateľsky, ako i hodnotenie jeho dobromyseľnosti na podklade exekučného konania z roku 2009 a 2010 (2 roky po podpise kúpnej zmluvy), bez akejkoľvek vedomosti o tomto exekučnom konaní, sú v rozpore s obsahom ústavného práva na spravodlivý proces. Pritom právo na spravodlivý proces je základným pilierom súdneho konania, ktoré zahŕňa o. i. aj právo na nezávislý a nestranný súd, na zákaz ľubovôle súdu alebo právo vypořádania so všetkými relevantnými skutočnosťami v konaní zo strany súdu. Ústavný súd opakovane judikoval, že právo na spravodlivý proces zahŕňa i povinnosť všeobecných súdov vysporiadať sa so všetkým, čo v priebehu konania vyšlo najavo a čo účastníci konania tvrdia. Súd prvej inštancie pritom vo svojom rozhodnutí niekoľkokrát túto svoju povinnosť porušil. Minimálne pri hodnotení dobromyseľnosti žalovaného v 3. rade sa oprel výlučne len o vyjadrenie právneho zástupcu žalobcu, hoci z vykonaného dokazovania vyplynul opak, ako je uvedené vyššie. Akúkoľvek pochybnosť o vlastníctve a oprávnenosti žalovaných v 1. a 2. rade (ktorých až do času podpisu kúpnej zmluvy zo dňa 22. 04. 2008 nepoznal) previesť vlastníctvo na žalovaného v 3. rade, vzhľadom na riadny zápis vlastníckeho práva žalovaných v 1. a 2. rade v katastri nehnuteľností. Trval na tom, že judikatúra Ústavného súdu SR je ustálená v otázke ochrany vlastníckeho práva dobromyseľného nadobúdateľa a prihladaní na princíp všeobecnej spravodlivosti - to jest vyššie riziko má niesť nedbalý vlastník než nadobúdateľ v dobrej viere, pretože tento nie je schopný sa nijako dozvedieť o tom, ako vec opustila vlastníkovú sféru a dostala sa na list vlastníctva prevodcu (Nález ÚS SR sp. zn. I. ÚS 151/2016 z 3. mája 2017; Nález ÚS SR č. k. I. ÚS 549/2015). Žalovaný v 3. rade považuje napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie za nesprávny a navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil a žalobu voči žalovanému v 3. rade zamietol ako nedôvodnú a žalovanému v 3. rade priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania.

4. Žalovaní v 1. a 2. rade k odvolaniu žalobcu vo vyjadrení uviedli, že sú jednoznačne názoru, že od začiatku konania neboli vo veci pasívne vecne legitimovaní, nakoľko na liste vlastníctva je uvedený ako vlastník Z. U., teda žalovaný v 3. rade. Žiadnym spôsobom sa žalobca nevyjadril k jednotlivým vyčíslením úkonom, pretože tie úkony boli účelne vynaložené, a nakoľko boli žalovaní, museli si zabezpečiť právne zastúpenie vo veci, takže, keď im súd priznal ako žalovaným v 1. a 2. rade nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, tak postupoval správne, pretože neboli pasívne vecne legitimovaní vo veci a toto malo byť známe žalobcovi od začiatku. Z uvedených dôvodov navrhli, aby bolo odvolanie žalobcu zamietnuté ako nedôvodné a aby bol v napadnutom výroku potvrdený rozsudok súdu prvej inštancie.

5. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného v 3. rade uviedol, že nesúhlasí s právnym názorom žalovaného v 3. rade, že by súd prvej inštancie mal pri vydávaní napadnutého rozsudku dospieť z vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam v zmysle § 365 ods. 1 písm. h) CSP, alebo že by toto rozhodnutie vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci v zmysle § 365 ods. 1 písm. a) CSP z dôvodu, že neboli údajne splnené procesné podmienky. Súd prvej inštancie sa podľa jeho názoru dostatočne zaoberal vykonaním dokazovania a toto vykonal v dostatočnom rozsahu pre to, aby mohol prijať aj príslušný záver tak, ako bol formulovaný súdom v petite rozsudku. Všetky skutočnosti a dôvody, ktoré uvádza žalovaný v 3. rade v odvolaní už opakovane uviedol ako prostriedky procesnej obrany pred súdom prvej inštancie. Súd sa s nimi riadne a zrozumiteľne vysporiadal a na všetky tieto skutočnosti aj právne relevantným spôsobom zodpovedal. Napadnuté rozhodnutie je teda podľa nich dostatočne, správne a logicky odôvodnené, všetky navrhované dôkazy účastníkmi konania boli vykonané a boli aj jednotlivo, ale aj vo svojom súhrne vyhodnotené správne. Týka sa to aj znaleckého dokazovania MUDr. Bernáta, pričom mali možnosť využiť aj vypracovanie tzv. súkromného, vlastného znaleckého posudku, avšak v tomto smere neurobili vôbec nič a nejaký subjektívny názor právneho zástupcu žalovaného v 3. rade je v tejto súvislosti absolútne irelevantný a nepodstatný. Ohľadne zdravotného stavu žalobcu bolo vypracovaných už niekoľko znaleckých posudkov, ktoré všetky potvrdili tú skutočnosť, že žalobca v inkriminovanom čase nebol spôsobilý posudzovať právne dôsledky svojho konania. Rovnako sa súd prvej inštancie zaoberal aj žalobcom v 3. rade namietanou údajnou „simuláciou“ právneho úkonu opatrovníčky žalobcu. V danom prípade sa nejedná o žiadny simulovaný úkon, ale o riadnu žalobu, ktorou si opatrovníčka plní len základné povinnosti uložené jej Okresným súdom Nitra, ktorým bola ustanovená za opatrovníčku žalobcu. Aj otázka údajnej dobromyseľnosti žalovaného v 3. rade bola dostatočným spôsobom spochybnená žalobcom a aj s týmito skutočnosťami sa súd dostatočne vysporiadal, keďže žalovaný v 3. rade ich žiadnym spôsobom nespochybnil. Z uvedených dôvodov navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch ako vecne správny potvrdil, a aby žalobcovi priznal 100% trov odvolacieho konania vo vzťahu k žalovanému v 3. rade.

6. Krajský súd v Nitre ako odvolací súd (§ 34 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku - ďalej len CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané včas, oprávnenými stranami - žalobcom a žalovaným v 3. rade, u každého z nich voči výroku, ktorý bol vydaný v ich neprospech (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že odvolania majú zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v medziach daných rozsahom podaného odvolania (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie, bez potreby jeho zopakovania alebo doplnenia (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a po preskúmaní zákonnosti a vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

7. Predmetom konania je určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam nachádzajúcim sa v k. ú. T., parc. reg. „C“ č. 210/2 o výmere 146 238 m² druh pozemku orná pôda a parc. č. 234/9 vo výmere 177 648 m² druh pozemku orná pôda v prospech žalobcu. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie určil, že výlučným vlastníkom nehnuteľností nachádzajúcich sa v k. ú. T., parcely registra „C“ evidované na katastrálnej mape, a to parc. č. 210/2 o výmere 146 238 m² - orná pôda a parc. č. 234/9 o výmere 177 648 m² - orná pôda je žalobca. Žalobu voči žalovaným v 1. a 2. rade zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že žalovaní v 1. a 2. rade majú voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, o výške ktorej bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením. Žalobca má voči žalovanému v 3. rade nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, o výške ktorej bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením. V dôsledku odvolania žalovaného v 3. rade je predmetom prieskumu odvolacieho súdu vyhovujúci výrok (I.) a výrok o trovách konania (IV.) a v dôsledku odvolania žalobcu je predmetom prieskumu odvolacím súdom aj výrok o trovách konania (III.). Zamietajúci výrok vo vzťahu k žalovaným v 1. a 2. rade (II.) je už právoplatný.

8. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

9. Podľa § 387 ods. 2 CSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

10. Prieskumná činnosť odvolacieho súdu zahŕňa ako hmotnoprávnú, tak aj procesnoprávnú oblasť. Odvolací súd musí preto preskúmať nielen zákonnosť rozhodnutia so zreteľom k hmotnému právu, ale tiež zákonnosť konania, z ktorého napadnuté konanie vzišlo. Pri rozhodovaní odvolacieho súdu o odvolaní proti napadnutému rozsudku je odvolací súd viazaný ako rozsahom odvolania (okrem prípadov uvedených v ustanovení § 379 CSP), tak aj dôvodmi podaného odvolania. Odvolateľ v podanom odvolaní fakticky svojím dispozičným úkonom vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúmvacej činnosti odvolacieho súdu.

11. Odvolací súd, preskúmvajúc vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia, ako aj konania, ktoré mu predchádzalo, dospel jednoznačne k záveru, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav, na základe ktorého dospel k správnym skutkovým záverom, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie uplatneného návrhu. Odvolací súd sa stotožňuje aj s právnymi závermi, ku ktorým súd prvej inštancie dospel, pričom na vec aplikoval správne hmotnoprávne ustanovenia a tieto v kontexte zisteného skutkového stavu správne vyložil, v dôsledku čoho odvolací súd konštatuje vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia v otázkach rozhodujúcich pre posúdenie danej veci, ktoré rezonovali počas celého konania, a ktoré namieta žalovaný v 3. rade aj v odvolaní, a to nedostatky znaleckého posudku MUDr. Bernáta, otázka simulovaného právneho úkonu opatrovníčky žalobcu a otázka dobromyseľnosti žalovaného v 3. rade ako nadobúdateľa nehnuteľností. Z uvedených dôvodov sa odvolací súd s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch v celom rozsahu stotožňuje a s poukazom na § 387 ods. 2 CSP naň v ďalšom odkazuje. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia považuje odvolací súd nielen za správne, ale aj za presvedčivé. Odvolací súd ani s prihliadnutím na uplatnené odvolacie argumenty nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov súdu prvej inštancie odchýliť, v dôsledku čoho nemôže dať za pravdu odvolateľovi. Na zdôraznenie správnosti záverov súdu prvej inštancie sa potom žiada dodať už len nasledovné.

12. Podľa čl. 15 ods. 1 CSP dôkazy a tvrdenia strán sporu hodnotí súd podľa svojej úvahy v súlade s princípmi, na ktorých spočíva tento zákon.

13. Podľa čl. 15 ods. 2 CSP žiaden dôkaz nemá predpísanú zákonnú silu.

14. Podľa čl. 16 ods. 1 CSP súd postupuje a rozhoduje v súlade s platnými a účinnými právnymi predpismi pri zohľadnení ich vzájomného vzťahu a v súlade so zákonnými princípmi tohto zákona.

15. Jedným z najvýznamnejších štádií civilného sporového konania je dokazovanie. Dokazovanie je zákonom upravený postup súdu, ako aj strán sporu, na základe ktorého súd získava pre rozhodnutie podstatné skutkové poznatky o veci, ktorá je predmetom konania. Prostredníctvom dokazovania súd zisťuje, či skutkový stav prezentovaný skutkovými tvrdeniami strán sporu zodpovedá alebo nezodpovedá skutočnosti. Predmetom dokazovania je teda skutok tvrdený stranami sporu, ktorý má význam pre rozhodnutie o merite sporu. S bremenom tvrdenia je preto neodmysliteľne späté dôkazné bremeno. Žalobca je v zásade povinný tvrdiť a preukazovať skutočnosti, ktoré opodstatňujú jeho ohrozené alebo porušené právo, respektíve právom chránený záujem. Žalovaný je povinný tvrdiť a preukazovať skutočnosti, ktoré právo žalobcu vylučujú. Z tohto vyplýva, že spore nedokazuje iba žalobca, ale v závislosti od procesnej situácie môže dochádzať k presunu bremena tvrdenia a dôkazného bremena na žalovaného. Z pravidla, že každý preukazuje na svoje vlastné skutkové tvrdenia existuje výnimka vychádzajúca zo skutočnosti, že od nikoho nemožno spravodlivo požadovať, aby preukázal reálnu neexistenciu určitej skutočnosti. Preukazovanie takejto skutočnosti je spravidla objektívne nemožné. V týchto prípadoch hovoríme o presune dôkazného bremena na protistranu. Táto teória sa uplatní vtedy, keď nie je možné neexistenciu určitej skutočnosti dokázať prostredníctvom tvrdenia iných pozitívnych skutočností, ktoré v konečnom dôsledku vedú k záveru o tom, že určitá negatívna skutočnosť je daná.

16. Samotná skutočnosť, či účastník konania vystupuje na strane žalobcu alebo žalovaného, nemá priamy vplyv na jeho povinnosť tvrdiť rozhodujúce skutočnosti a predložiť alebo označiť dôkazy na svoje tvrdenia. Rozdelenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena medzi účastníkmi v spore závisí na tom, ako vymedzuje právna norma práva a povinnosti účastníkov. Obvykle platí, že skutočnosti navodzujúce žalované právo musí tvrdiť žalobca, zatiaľ čo okolnosti toto právo vylučujúce sú záležitosťou žalovaného. Bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno vystihuje aktuálnu skutkovú a dôkaznú situáciu konania. V priebehu sporu sa môže meniť, teda môže dochádzať k jeho prerozdeleniu. Pri posudzovaní dôkazného bremena na strane toho - ktorého účastníka treba rešpektovať tzv. negatívnu dôkaznú

teóriu, t.j. pravidlo, že neexistencia (niečoho) majúca trvajúci charakter sa zásadne nepreukazuje. Na nikom totiž nemožno spravodlivo žiadať, aby preukázal reálnu neexistenciu určitej právnej skutočnosti (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 31. mája 2010 sp. zn. 6 Cdo 81/2010).

17. Podľa § 187 ods. 1 CSP za dôkaz môže slúžiť všetko, čo môže prispieť k náležitému objasneniu veci a čo sa získalo zákonným spôsobom z dôkazných prostriedkov.

18. Podľa § 191 ods. 1 CSP dôkazy súd hostí podľa svoje úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo.

19. Podľa § 191 ods. 2 CSP vierohodnosť každého vykonaného dôkazu môže byť spochybnená, ak zákon neustanovuje inak.

20. Podľa § 207 ods. 1 CSP ak rozhodnutie závisí od posúdenia skutočností, na ktoré treba vedecké poznatky, a pre zložitnosť posudzovaných otázok nepostačuje postup podľa § 206, súd na návrh nariadi znalecké dokazovanie a ustanoví znalca. Ak súd ustanovil viacerých znalcov, môžu vypracovať spoločný posudok.

21. Podľa § 207 ods. 2 CSP v písomnom znaleckom posudku znalec odpovie na položené otázky; nevyjadruje sa k právnemu posúdeniu veci.

22. Podľa § 208 ods. 3 CSP ak je to účelné, môže súd znalca vyslúchnuť o skutočnostiach uvádzaných v znaleckom posudku.

23. Podľa § 209 ods. 1 CSP súkromný znalecký posudok je znalecký posudok predložený stranou bez toho, aby znalecké dokazovanie nariadil súd.

24. Keďže žalobca zastúpený opatrovníčkou sa podanou žalobou domáhal určenia vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam, pričom ako predbežnú otázku musel súd riešiť argumentáciu žalobcu, že kúpna zmluva medzi žalobcom a žalovanými v 1. a 2. rade je absolútne neplatný právny úkon z dôvodu, že žalobca v čase jej uzavretia nemohol posúdiť následky svojho konania, ani jeho význam, súd prvej inštancie sa správne zaoberal posúdením toho, či bol žalobca v čase tohto úkonu osobou konajúcou v duševnej poruche, ktorá by ju v zmysle ustanovenia § 38 ods. 2 Občianskeho zákonníka robila na tento úkon neschopnou. Aj keď žalobca zastúpený opatrovníčkou už v žalobe uvádzal, že túto skutočnosť preukazuje znalecký posudok vypracovaný znalcami MUDr. Eduardom Višňovským a MUDr. Máriom Strakom v konaní vedenom na Okresnom riaditeľstve PZ Nitra Úrad justičnej a kriminálnej polície pod č. spisu ČVS: ORP-1222/OEK-NR-2008-Ur, ktorý je založený v spise, a ktorý bol súd povinný zohľadniť, keďže žalovaní tento znalecký posudok spochybňovali a právny zástupca žalovaného v 3. rade navrhol, aby súd do konania ustanovil znalca, aby preskúmal duševný stav žalobcu, súd správne postupoval, keď do konania pribral znalca, pretože otázka rozhodujúca pre posúdenie veci - otázka posúdenia toho, či bol žalobca v čase tohto úkonu osobou konajúcou v duševnej poruche, ktorá by ju robila na tento úkon neschopnou, je otázkou, ktorá závisí od posúdenia skutočností, na ktoré treba vedecké poznatky. Súdom ustanovený znalec MUDr. Ján Bernát, MPH v znaleckom posudku č. 86/2020 zodpovedal na otázky stanovené súdom, pričom rovnako ako znalci MUDr. Eduard Višňovský a MUDr. Mário Straka dospeli k záveru, že žalobca v období december 2007 (v čase podpísania kúpnej zmluvy žalobcom) trpel organickým psychosyndrómom ťažkého stupňa s postihnutím viacerých psychických funkcií, F-06.8 podľa v súčasnosti platnej 10. revízie Medzinárodnej klasifikácie chorôb. Prvé symptómy choroby boli prítomné minimálne v roku 2005, pričom ide o poruchu trvalú a nezvratnú, jej prejavy môžu oscilovať v čase, forenzne sa jedná o trvalý a nezvratný stav. Vo svojom dennom fungovaní bol proband odkázaný na 24-hodinovú pomoc okolia, kognitívne funkcie probanda boli závažne narušené a pracovnú výkonnosť mal de facto vymiznutú. Rodinné súžitie a sociálny okruh boli zúžené na podmienky vytvorené inými osobami - opatrovníkmi. S pravdepodobnosťou blízkou istote trpel i poruchami správania. Znalec uviedol, že vzhľadom na možnosť oscilácie prejavov poruchy, nie je možné ich presne dňa 10. 12. 2007 popísať, avšak napriek tejto možnosti proband nebol spôsobilý vykonávať právne úkony, trpel duševnou poruchou, ktorá ho robila nespôsobilým na právne úkony. Podpis akéhokoľvek právneho dokumentu v decembri 2007 priamo a príčinne súvisí s duševnou poruchou, ktorou proband trpí a trpel i v čase podpisu zmluvy a to v prípade, že konal samostatne i v prípade, že bol na konanie navedený inou osobou. Uviedol tiež, že proband nevedel a nemohol ovládať svoje konanie vo vzťahu k právnym úkonom a

nemohol uskutočniť právny úkon podľa svojej vôle a na základe slobodného rozhodnutia. Rozhodovanie ako principiálna zložka vôľových schopností bola trvalo a nezvratne narušená duševnou poruchou. Vo vzťahu k vykonanému právnemu úkonu bola dňa 10. 12. 2007 posudzovacia schopnosť a úsudok vymiznuté. Z oboch znaleckých posudkov, teda tak znaleckého posudku č. ČVS: ORP-1222/OEK-NR-2008-Ur. znalcov MUDr. Eduarda Višňovského a MUDr. Mária Straku, ako aj zo znaleckého posudku znalca MUDr. Jána Bernáta, MPH vyplýva záver, že žalobca v čase podpisu predmetnej kúpnej zmluvy trpel duševnou poruchou, organickým psychosyndrómom ťažkého stupňa, ktorá ho robila nespôsobilým na právne úkony. Znalec MUDr. Bernát vo svojom posudku podrobne vysvetlil a ozrejmil, z akých dokladov pri vypracovaní znaleckého posudku vychádzal, akú časť zdravotnej dokumentácie sa mu podarilo zrekonštruovať, pričom napriek tomu, že nemal k dispozícii celú zdravotnú dokumentáciu, vedel na otázky zadané súdom odpovedať a odôvodniť jeho závery. Na otázky, ktoré vzhľadom k tomu, že znalecký posudok bol vypracovaný za obdobie do minulosti, nebolo možné odpovedať, túto skutočnosť v znaleckom posudku uviedol, avšak posúdenie týchto otázok, napr. premorbídna osobnosť žalobcu, premorbídna úroveň intelektu, mieru zhoršenia intelektových schopností v intervale 2005-12/2007 nie sú pre posúdenie tejto veci rozhodujúce. V otázkach rozhodujúcich pre posúdenie veci však dal znalec v znaleckom posudku jednoznačnú odpoveď, zhodnú so závermi znalcov MUDr. Eduarda Višňovského a MUDr. Mária Straku, pričom potom treba vychádzať z toho, že znalec mal napriek čiastočne zrekonštruovanej zdravotnej dokumentácii dostatok podkladov, z ktorých mohol vychádzať a urobiť z nich záver. Záver znalca nie je formulovaný ako hypotetický, ale ako jednoznačný, pričom znalec ako odborne znalá osoba nesie za vypracovaný znalecký posudok zodpovednosť. Len skutočnosť, že závery znaleckých posudkov vyzneli v neprospech žalovaných, neznamená, že ich závery nie sú správne. Pokiaľ žalovaný v 3. rade ani po vypracovaní znaleckého posudku zadaného súdom s jeho závermi nesúhlasil, mohol si dať vypracovať súkromný znalecký posudok, čo však neurobil, preto sa mu závery, ktoré vyplývajú zo súdom zadaného znaleckého posudku nepodarilo v konaní vyvrátiť, prípadne preukázať ním tvrdené skutočnosti, že ide o subjektívny znalecký posudok do minulosti len na podklade hypotézy, bez dostatočných podkladov. Ak by tak tomu bolo, znalec by na otázky súdu neodpovedal jednoznačne (ako v znaleckom posudku), pričom u tých otázok, na ktoré nebol spôsobilý odpovedať, túto skutočnosť uviedol. To, či žalovaný v 1. a 2. rade mohli rozpoznať údajnú duševnú poruchu žalobcu je z pohľadu veci nepodstatné. K znaleckému posudku č. 2/2014, ktorý bol vypracovaný v konaní na pozbavenie spôsobilosti žalobcu na právne úkony je potrebné uviesť, že tento znalecký posudok nemá význam pre toto konanie, pretože úlohou znalkyne v tomto posudku bolo posúdiť stav vyšetřovaného v čase vypracovania znaleckého posudku (rok 2014), a nie do minulosti, teda znalkyňa ani nemala dôvod a neposudzovala otázky, ktoré sú významné pre toto konanie. To však neznamená, že znalecký posudok na posúdenie duševnej poruchy osoby nemožno vypracovať aj do minulosti, avšak len za stavu, že je pre to dostatok dôkazov, pričom práve v danej veci znalec usúdil, že tomu tak je, pričom žalovaný v 3. rade okrem svojho vyjadrenia tento záver znalca žiadnym spôsobom nevyvrátil, pričom o závere znalca nemal tak súd prvej inštancie, ako ani odvolací súd, z už uvedených dôvodov, žiadne pochybnosti. Ostatné odvolacie námietky žalovaného v 3. rade vo vzťahu k znaleckému posudku a jeho záverom považoval odvolací súd za nedôvodné, nespôsobilé zmeniť závery znaleckého posudku, z ktorého súd prvej inštancie vychádzal a s čím sa stotožnil aj odvolací súd. Podľa názoru odvolacieho súdu bol znalecký posudok MUDr. Bernáta, spolu s ostatnými v konaní vykonanými dôkazmi, ktoré je potrebné posúdiť komplexne a vo vzájomných súvislostiach, dostatočným podkladom pre záver, či bol právny úkon vykonaný žalobcom v decembri 2007 platným alebo nie. Záver súdu prvej inštancie odvolací súd považoval za súladnú s konceptom voľného hodnotenia dôkazov, keď vyhodnotenie dôkazov súdom prvej inštancie má obsahovo-logickú nadväznosť línie skutkových zistení a právnych posúdení, ktoré ako celok vykazujú vysokú mieru presvedčivosti o subsumpcii zisteného skutkového deja pod hypotézu právnej normy.

25. Ďalšou odvolacou námietkou žalovaného v 3. rade bolo posúdenie právneho úkonu opatrovníčky žalobcu ako simulovaného právneho úkonu, neplatného z dôvodu nedostatku skutočnej vôle konajúceho subjektu urobiť tento úkon, pričom mal z toho dôvodu za to, že absentuje aktívna vecná legitímácia na takomto podaní. Uvádza tiež, že povinnosťou súdu postupovať podľa ust. § 161 ods. 1 CSP, v zmysle ktorého súd kedykoľvek počas konania prihliada na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať a rozhodnúť. Otázka zastretého právneho úkonu je podstatnou právnou otázkou, bez ktorej zodpovedania nie je možné ustáliť, či žalobný návrh trpí, resp. netrpí procesnou vadou, akou je nedostatok vecnej aktívnej legitímácie.

26. Vecnou legitímáciou je stav vyplývajúci z hmotného práva, kedy jeden účastník občianskeho súdneho konania (žalobca) je subjektom hmotnoprávneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide (je aktívne vecne legitímovaný) a účastník na opačnej procesnej strane (žalovaný) je subjektom hmotno-právnej povinnosti (je pasívne vecne legitímovaný) (uznesenie Ústavného súdu SR z 22. 11. 2011 sp. zn. III. ÚS 517/2011).

27. Keďže aj táto námietka žalovaného rezonovala v priebehu konania, súd prvej inštancie sa s ňou zaoberal a podľa názoru odvolacieho súdu, sa s ňou aj správne a v dostatočnom rozsahu vysporiadal. Na doplnenie dôvodov odvolací súd k tejto odvolacej námietke už len dodáva, že aj keď je pravdou, že povinnosťou súdu je kedykoľvek počas konania prihliadať na to, či sú splnené podmienky konania, otázka vecnej legitímácie nie je podmienkou konania, jej absencia, nedostatok aktívnej vecnej legitímácie, či pasívnej vecnej legitímácie nevedie k zastaveniu konania (ako v prípade podmienok konania), ale k zamietnutiu žaloby (tak ako sa stalo voči žalovaným v 1. a 2. rade pre nedostatok pasívnej vecnej legitímácie, pričom v tomto výroku je už toto rozhodnutie právoplatné). Predmetom konania je určenie vlastníckeho práva v prospech žalobcu, zastúpeného jeho opatrovníčkou, vzhľadom k tomu, že rozhodnutím súdu bol pozbavený spôsobilosti na právne úkony, pričom podaním takejto žaloby opatrovníčka žalobcu realizuje povinnosti, ktoré jej z funkcie opatrovníčky žalobcu vyplývajú. Určenia vlastníckeho práva sa domáha v prospech žalobcu, teda háji záujmy žalobcu ako zastúpeného a to, ako by s predmetnými nehnuteľnosťami bolo naložené následne, po tom, ako by bolo žalobe právoplatne vyhovievané nie je pre posúdenie veci rozhodujúce. Ak podľa žalovaného v 3. rade opatrovníčka žalobcu hľadá na svoj osobný prospech, vzhľadom k žalovanému petitu možno uviesť, že konanie opatrovníčky je v zhode s konaním žalobcu ako zastúpeného. Pre posúdenie žaloby je rozhodujúce posúdenie otázky neplatného právneho úkonu z dôvodu, že žalobca v čase jej uzavretia nemohol posúdiť následky svojho konania, ani jeho význam, teda ide o neplatnosť absolútnu, pri ktorej platí, že pôsobí ex tunc, t.j. od začiatku, nastáva priamo zo zákona, môže sa jej dovoľávať každý, kto má na tom právny záujem, nie je potrebné, aby táto neplatnosť bola deklarovaná súdnym rozhodnutím, prihliada sa na ňu aj bez námietky, t.j. z úradnej povinnosti (ex off), ju nemožno žiadnym spôsobom napraviť, čo vyplýva z toho, že nemožno naprávať úkon, ktorý neexistuje a nadväzne na to z rovnakého dôvodu nemožno od takého právneho úkonu odstúpiť a nie je časovo obmedzená. Z uvedených dôvodov mal odvolací súd za to, že domáhaním sa absolútnej neplatnosti takéhoto právneho úkonu nemožno hovoriť o simulovanom právnom úkone opatrovníčky žalobcu, preto považoval aj túto odvoláciu námietku žalovaného v 3. rade za nedôvodnú.

28. Ďalšou odvolacou námietkou bolo aj posúdenie žalovaného v 3. rade ako dobromyseľného nadobúdateľa nehnuteľností. Ohľadom tejto otázky súd prvej inštancie dospel k záveru, že na osobu žalovaného v 3. rade nemožno nazerať ako na dobromyseľného nadobúdateľa nehnuteľností, pričom aj s týmto záverom súdu prvej inštancie sa odvolací súd stotožňuje. I keď ÚS SR (I. ÚS 549/2015), ale i NS SR (6Cdo/71/2011) pripustil, že nemožno vylúčiť situáciu, keď proti princípu ochrany práva pôvodného vlastníka bude pôsobiť princípu ochrany dobrej viery nového nadobúdateľa, prelomiť túto zásadu ochranou dobrej viery nadobúdateľa možno len výnimočne, pokiaľ je nad akúkoľvek pochybnosť zrejme, že nadobúdateľ je dobromyseľný, že vec riadne podľa práva nadobudol, pričom dobrá viera musí byť hodnotená veľmi prísne a súčasne poskytnutie ochrany dobromyseľnému nadobúdateľovi sa s prihliadnutím na individuálne okolnosti posudzovanej veci musí javiť ako spravodlivé.

29. Zásada „nemo ad alium plus iuris transfere potest, quam ipse habet“ (nikto nemôže previesť viac práv, než má sám) chráni vlastnícke právo skutočného („pravého“) vlastníka a jej uplatnenie znamená, že platne nemôže nadobudnúť vlastnícke právo právny nástupca, ak subjekt, od ktorého odvodzuje svoje vlastnícke právo k nehnuteľnosti, toto právo nikdy nenadobudol, a teda ho ani nemohol ďalej platne previesť. Napriek uvedenému nemožno vylúčiť situáciu, keď proti princípu ochrany práva pôvodného vlastníka bude pôsobiť princípu ochrany dobrej viery nového nadobúdateľa. V prípade vzájomnej kolízie princípu ochrany dobrej viery ďalšieho nadobúdateľa a princípu ochrany vlastníckeho práva pôvodného vlastníka, ak nemožno zachovať maximum z oboch základných práv, možno prelomiť ochranou dobrej viery nadobúdateľa len celkom výnimočne, pričom treba prihliadnuť na princípu všeobecnej spravodlivosti, keď je nutné zvažovať všeobecné súvislosti tohto typu kolízie základných práv, ako aj individuálne okolnosti konkrétneho rozhodovaného prípadu. Vyššie riziko má niešť nedbalý vlastník než nadobúdateľ v dobrej viere. Dobrá viera musí byť pritom hodnotená veľmi prísne, pričom poskytnutie ochrany dobromyseľnému nadobúdateľovi sa s prihliadnutím na individuálne okolnosti posudzovanej veci musí javiť ako spravodlivé.

30. Odvolací súd záverom poukazuje na rozhodnutie Veľkého senátu Obchodnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1VObdo/2/2020 zo dňa 27. 04. 2021, ktorý prijal záver, že „na základe absolútne neplatného právneho úkonu nie je možné nadobudnúť vlastnícke právo, a to ani v prípade, že na jeho podklade bol uskutočnený vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností. S poukazom na právnu zásadu, podľa ktorej nikto nemôže previesť na iného viac práv, ako sám má (nemo plus iuris ad alium transferre potest quam ipse habet), nemôže platne previesť vlastnícke právo k nehnuteľnosti na inú osobu ten, kto je na základe absolútne neplatného právneho úkonu vedený v katastri nehnuteľností ako vlastníak nehnuteľností. Dobrá viera nadobúdateľa, že hnutelnú alebo nehnuteľnú vec nadobúda od vlastníka, má vplyv na nadobudnutie vlastníckeho práva, len pokiaľ zákon v taxatívne vymedzených prípadoch nadobudnutie vlastníckeho práva s poukazom na dobrú vieru ich nadobúdateľa výslovne upravuje. V iných prípadoch právna úprava de lege lata nadobudnutie vlastníckeho práva od nevlastníka s poukazom na dobrú vieru nadobúdateľa neumožňuje. Ustanoveniu § 70 ods. 1 zákona č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (katastrálny zákon), ktoré upravuje hodnovernosť údajov katastra, nezodpovedá výklad, podľa ktorého už len sama evidencia vlastníctva nehnuteľnosti v katastri nehnuteľnosti zakladá dobrú vieru evidovaného vlastníka v to, že je vlastníak.“ Rovnaké závery vyplynuli aj z uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Cdo/278/2019 zo dňa 29. 06. 2021.

31. Vychádzajúc z rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu SR, ako aj Ústavného súdu SR ohľadom tejto otázky, odvolací súd, zohľadniac okolnosti danej veci a osobitosti daného prípadu, dospel rovnako ako súd prvej inštancie k záveru, že v danej veci spravodlivému usporiadaniu vzťahov strán sporu zodpovedá ochrana vlastníckeho práva žalobcu a uplatnenie zásady, že nikto nemôže previesť viac práv, než má sám. Vzhľadom k osobe žalobcu, jeho veku, zdravotnému stavu, ako aj okolnosti, že rozsudkom zo dňa 26. júna 2014, právoplatným dňa 15. 07. 2014 č. k. 24Ps/4/2014-40 bol pozbavený spôsobilosti na právne úkony a bola mu ustanovená opatrovníčka, nemožno na jeho strane hovoriť o nedbalom vlastníkovi, keď uplatnenie jeho práv a aj to, kedy boli uplatnené, bolo nezávislé na jeho vôli, pričom zohľadniac okolnosti na strane žalovaného v 3. rade, ktoré v rozhodnutí uviedol súd prvej inštancie, nepovažoval takýto postup súdu za nespravodlivý ani voči žalovanému v 3. rade. Žalovaný v 3. rade v konaní v pozícii nadobúdateľa nepreukázal a neprodukoval žiadnu právne relevantnú argumentáciu, ktorou by odôvodnil výnimočnosť veci pri dobromyseľnom nadobúdaní nehnuteľností. Z uvedených dôvodov, zohľadniac všetky už uvedené skutočnosti, odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne, preto ho podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdil.

32. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu bol aj výrok o trovách konania žalovaných v 1. a 2. rade vo vzťahu k žalobcovi, pričom týmto výrokom súd rozhodol, že žalovaní v 1. a 2. rade majú voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, o výške ktorej bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením. Žalobca mal za to, že súd nesprávne aplikoval na trovy konania zásadu pomeru úspechu vo veci, a keďže práve žalovaní v 1. a 2. rade spôsobili svojím vedomým a úmyselným konaním absolútnu neplatnosť kúpnej zmluvy a vyvolali aj toto konanie, sú tu dané dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré v tomto prípade súd mohol, resp. mal rozhodnúť podľa § 257 CSP, podľa ktorého nemal priznať náhradu trov konania žalovaným v 1. a 2. rade, a naopak, podľa § 256 ods. 2 CSP mal priznať náhradu trov konania žalobcovi.

33. Podľa § 255 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

34. Podľa § 257 CSP výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

35. V sporovom konaní sa povinnosť nahradiť trovy konania spravuje predovšetkým zásadou úspechu vo veci. Len výnimočne nemusí súd úspešnej strane priznať náhradu trov konania, resp. neuložiť povinnosť neúspešnej strane nahradiť trovy konania úspešnej strane. Môže tak urobiť podľa § 257 CSP a rozhodnúť tak, že žiadnej zo strán nepriznáva náhradu trov konania. Ide však o ustanovenie, ktoré z hľadiska náhrady trov konania predstavuje výnimku zo zásady zodpovednosti za výsledok i zo zásady zodpovednosti za zavinenie a náhodu. Je odôvodnené tým, že prísna aplikácia ustanovení o náhrade trov konania by mohla v konkrétnych prípadoch viesť k nežiaducim tvrdostiam. Zákon preto stanovuje všeobecné podmienky, za ktorých môže dôjsť rozhodnutím súdu k zmierneniu dôsledkov právnych noriem upravujúcich platenie a náhradu trov konania. Toto zákonné ustanovenie dopadá na tú stranu, ktorá by inak mala právo na náhradu trov konania. Predpokladom jeho použitia je existencia dôvodov

hodných osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov inak úspešnej strane. Úvaha súdu, že ide o výnimočný prípad a či sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa, musí vychádzať preto z posúdenia všetkých okolností konkrétnej veci a rozhodnutie musí byť aj náležite odôvodnené.

36. Pri skúmaní existencie podmienok hodných osobitného zreteľa je významným z hľadiska aplikácie § 257 CSP nielen charakter konania alebo charakter procesnej situácie, ale i okolnosti, ktoré viedli k uplatneniu nároku na súde, postoj strán v konaní, pričom je potrebné prihliadať k majetkovým, sociálnym, osobným a ďalším pomerom všetkých strán. Je potrebné vziať do úvahy nielen pomery toho, kto by mal trovy konania zaplatiť, ale treba zohľadniť aj dopad takéhoto rozhodnutia na majetkové pomery oprávnenej strany. Vo všeobecnosti možno povedať, že vždy treba zvažovať okolnosti konkrétneho prípadu, a to nielen okolnosti spočívajúce vo veci, ale i okolnosti na strane účastníkov, a to nielen toho, v koho prospech má byť toto ustanovenie použité, ale aj na strane toho, komu inak patriaci nárok nie je priznaný, či totiž možno od neho spravodlivo požadovať, aby trovy konania znášal bez nároku na ich náhradu, keď mal v konaní úspech.

37. Otázkou aplikácie ustanovenia § 257 CSP sa zaoberal aj NS SR v rozhodnutí sp. zn. 2Cdo/102/2017 z 31. júla 2017, v ktorom uviedol, že zásada procesnej zodpovednosti za zavinenie sa uplatní pre každé konanie bez ohľadu na to, z akého dôvodu bolo zastavené, ak už vznikol procesnoprávny vzťah medzi súdom a oboma stranami sporu a medzi stranami sporu navzájom. V súvislosti s požiadavkou dovolateľky na nepriznanie náhrady trov dovolacieho konania protistrane aj pre dôvody hodné osobitného zreteľa dovolací súd poznamenal, že ustanovenie § 257 CSP (predtým § 150 ods. 1 OSP) predstavuje odchýlku od zásady zodpovednosti za výsledok (§ 255 CSP) a od zásady zodpovednosti za zavinenie (§ 256 ods. 1 CSP). Súd výnimočne neprizná náhradu trov konania, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa. Znamená to, že súd nemusí zaviazat' neúspešnú stranu sporu na náhradu trov konania, resp. nemusí zaviazat' stranu, ktorá spôsobila vznik trov svojím zavinením, aby tieto trovy nahradila protistrane. Použitie tohto ustanovenia preto negatívne dopadá na stranu sporu, ktorá by inak mala právo na náhradu trov konania. Z tohto dôvodu musí aplikácia daného ustanovenia zodpovedať osobitným okolnostiam konkrétneho prípadu a musí mať vždy výnimočný charakter (pozri napr. R 34/1982). Zákon pre rozhodnutie o nepriznaní náhrady trov konania podľa § 257 CSP vyžaduje kumulatívne splnenie dvoch podmienok: dôvody hodné osobitného zreteľa a výnimočné okolnosti. Dôvody hodné osobitného zreteľa, ani výnimočné okolnosti zákon nešpecifikuje. Výklad týchto podmienok ponecháva na súdnu prax, dnes už ustálenú (viď rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2 MCdo 17/2009, 5 Cdo 67/2010 či 3 MCdo 46/2012), podľa ktorej nemožno § 257 CSP považovať za ustanovenie, ktoré by zakladalo voľnú možnosť aplikácie (v zmysle svojvoľe), ale ide o ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, na ktoré je potrebné pri stanovení povinnosti nahradit' trovy konania výnimočne prihliadnuť. Túto normu preto nie je možné interpretovať tak, že je aplikovateľná kedykoľvek a bez zreteľa na základné zásady rozhodovania o trovách konania. K dôvodom hodným osobitného zreteľa môže dôjsť vo vzťahu k určitým druhom konania alebo určitej procesnej situácii, kde sa tieto často vyskytujú, a tento dôvod je daný charakterom tohto konania alebo charakterom procesnej situácie. Aj tu však treba skúmať, či nejde o výnimku z výnimky, či teda na ponechanie účinkov právnej normy nie sú dané dôvody. Nejde o automatické pravidlo, ktoré by sa uplatňovalo vo vzťahu k určitému typu konania (k tomu napr. nálezy Ústavného súdu ČR, III. ÚS 292/07, či I. ÚS 303/12), ale ide o prvok individualizácie, nie ľubovoľne zo strany súdu (pozri nález Ústavného súdu ČR, III. ÚS 727/2000). Ustanovenie § 257 CSP neslúži na zmierňovanie alebo odstraňovanie majetkových rozdielov medzi stranami (pozri nález Ústavného súdu ČR, I. ÚS 2862/07). Použitie § 257 CSP neodôvodňuje ani fakt, že strana nie je solventná, alebo, že zároboková a majetková situácia strany, ktorá v spore zvíťazila, je lepšia ako u jej protistrany. Toto ustanovenie má slúžiť na odstránenie neprimeranej tvrdosti, teda, inými slovami, na dosiahnutie spravodlivosti pre strany sporu, pokiaľ ide o vedenie konania a jeho výsledok.

38. V predmetnej veci súd prvej inštancie pri rozhodovaní o trovách konania žalobcu vo vzťahu k žalovaným v 1. a 2. rade vychádzal zo zásady úspechu v konaní, a keďže žaloba bola voči žalovaným v 1. a 2. rade zamietnutá, priznal im nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi. Dôvodom zamietnutia žaloby pritom bolo to, že žalovaní v 1. a 2. rade ako bývalí vlastníci predmetných nehnuteľností nie sú v danej veci pasívne legitimovaní a pasívne legitimovaným je terajší vlastník nehnuteľností, žalovaný v 3. rade. To, že právny zástupca žalobcu v žalobe označil okrem terajšieho vlastníka predmetných nehnuteľností (žalovaný v 3. rade) aj žalovaných v 1. a 2. rade, bolo nesprávnym právnym posúdením pasívnej vecnej legitimácie žalovaných, pričom táto otázka je v judikatúre súdov jednoznačne vyriešená

a žalovanými v 1. a 2. rade bola namietaná hneď pri prvom úkone, preto napriek dôvodom, ktoré uvádzal právny zástupca žalobcu v odvolaní voči trovám konania, podľa názoru odvolacieho súdu, tieto dôvody neboli spôsobilé za daných okolností zmeniť výrok o trovách konania vo vzťahu žalobcu a žalovaných v 1. a 2. rade. Návrh právneho zástupcu žalobcu, aby odvolací súd, aplikujúc ustanovenie § 257 CSP o trovách konania, priznal trovy konania žalobcovi, tiež neprichádzal do úvahy, pretože pri aplikácii ustanovenia § 257 CSP je možné z dôvodov hodných osobitného zreteľa tomu, komu vznikol nárok na trovy konania, ich náhradu nepriznať, avšak neumožňuje ich podľa tohto ustanovenia priznať druhej strane. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku o trovách konania vo vzťahu žalobcu a žalovaných v 1. a 2. rade podľa 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

Toto rozhodnutie bolo prijaté v senáte pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).